

Huvitav nädala-zurnaalleht

Film ja Elu

Peatoimetuse ja talituse Tallinnas, Tõnismägi 7—2. Avatud kl. 5—6 p. l., välja arvatud kolmapäeval. Telef. 471-43. Posti jooksev arve 725. Tartu esindus Rüütli 16, telef. 39-20, avatud kl. 9—3. Väljaandja: Kirjastus „Film ja Elu“. Vastutav toimetaja F. Karu.

Hind 12 snt

„Film ja Elu“ tellimishind postiga: 1 kuu Kr. 0.45, 3 kuud Kr. 1.20, 6 kuud Kr. 2.20, 1 aasta Kr. 4.—. Välismaale poole kallim. Tellimisi võtavad vastu kõik postiasutused. Kuulutuste hind: tekstis 14 s. ja tekstis teksti kirjaga 16 senti m/m ühel veerul. Kuulutused värvitrukis erikokkuleppel.

Nr. 8

Neljapäeval, 22. veebruaril 1940

VIII aastakäik



Kutse ballile

Teie ei vaja värskeltriigitud frakisärki, ei uut õhtukleiti ega paksu rahakotti. Isegi üliriideid ei tarvitse Teil ära anda ning ülilõbus tuju tuleb iseendast

Marte Harell palub kõiki lõbusale „Ooperiballile“ kinos „Helios“

Varastatud õnn

Sõitsin möödunud suvel Viljandisse, et külastada oma tädi.

Oli pühapäeva hommik. Nägin kummalist und — noppisin aiast lilli. Palju — palju oli neid — värvi-rikkaid. Tädi ütles, et see uni tähendavat suurt südamevalu.

Naersin lõbusalt tädi ebausu üle ja suundusin järve ääre. Ehkki oli varajane hommik, siiski kõrvetas päike kui lõõgav tulikeas.

Vähe oli alles inimesi.

Rüetusin kiiresti trikoosse. Valmis sellega, märkasin kahte noormeest eemalt tulevat.

„Kui ilusaid mehi küll leidub siin väikeses Viljandis,“ mõtlesin. Mind köitis esimesest pilgust üks neist, kes oli oma pronksvärvi nahaga ja mustade juustega kui mõni šeik.

Mu üllatus oli piiritu, kui „minu“ šeik suunas sammud otse minu poole ja tervitas tuttavlikult: „Punane trikoo, kui ma ei eksi, preili Evi?“ Olin keeletu! Milline võrratu hääl! Evi — ütles?!

Ja minu nimi on Lea.

Ilma vastust ootamata tutvustas ta end ja sõpra, ning heites rannamantli, tõmbas ta juba mind peegelsiledasse järvevette. Äkki läbis välguna mu pead mõte: mängida mulle tundmatut Evit! — siis võin veeta temaga koos terve päeva.

Ta oli ju nii ilus. Ma ei suutnud reeta end. Mis siis, kui tuleb aga tõeline Evi ja selgub kõik? Tegin ettepaneku järve äärest lahkuda. Käisime lõunatamas, hulkusime mägedes ja hiljem tegime paadisõitu järvel.

See poiss oskas panna armuma endasse! Saabus viidevik. Mulle näis, nagu oleks sel päeval tüvad.

Istusime väikesele kõrgendikule — meie ees lebas väikne järv — kõik loodus oli tumm, puid seisid nagu lõuendil... ja minus elas vaid ainus mõte: peatada aeg!

Olin õnnelik! Olin armunud! Homme, jah — siis on kõik möödas. Ükski muinasjutt pole lõputu...

Tema hääl äratas mind mõtteist: „Preili Evi! Ei uskunud, et olete nii armas tütarlaps, kuigi Erika väitis seda. Kas olite väga üllatatud, kui teile eile helistasin, paludes täna tutvumist?“

Ah nüüd siis hakkas selguma see, mida siiani ümbrütses nii tihe ud. Vaene Evi! Olin varastanud temalt selle muinassuvepäeva!

Tundsin otse füüsilist valu südames. Evi nimi, ehkki öeldud nii tasa, kajas otse trumipöörinana mu kõrvus. Lahkusime. Ei lasknud saata end, kuna ei teadnud ju, kus elas Evi. Veel tugev sülelus — teadsin, et see on viimane.

Ta läks — lubas helistada homme. Naeratasin nuktalt. Teadsin, et ei üal jõua tema hääl minuni...

Järgmisel päeval lahkusin Viljandist. Pisarsilmil saatsin läbi vaguniakna tervitusi väikesele armsale Viljandile.

Õnn üürike on...

Võistlustöö n. 5 — Autor — Rändur

Süрдusин vaeslapsena Tallinna, kus töötasin kusagil äris. 1932. a. olin äri-reisil Kuressaares.

Oli kaunis juulikuu õhtupoolik, kui saledakujuline aurik „Eestimaa“ hiivas ankru ja algas tagasireis Tallinna.

Seisin laevalael ja vaatasin äha kaugenevat randa ning veeragu, mis tekkis laeva järele.

Masinate ühetooniline käigumürin suigutas mind mõttesse ja nii ei aimanudki ma, et oli juba pimenenud ja hõbedane kuu oli tõusnud mustavaist merelaintest taevasse. Olen alati õinud laulude sõber ja nii ka seekord hakkasin omaette ümismema ühte tuttavat viit.

Mind segas õrn tütarlapselik hääl, paludes, et laulaksin kõvemini. Olin tema arvates hea laulja, kes mõistvat lauluga kurbust peletada. Olingi nõus. Aeg möödus nagu linnutiivul. Seisime kahekesi laevalael, sest teised reisijad olid vanemad inimesed ja puhkasid rahulikult kajutites.

Õõ oli vaikne ja soe. Meri lainetas vaid üsna veidi. Vaatasin kuivalgel oma uut tuttavat ja mulle tundus, et olen kohanud kauneimat neidu. Ka tema näis õnnelikuna, kuulates minu laulu. Vahete-vahel ajasime juttu. Kuulsin neiu't, et ta on pärit Saaremaalt, olnud kodus puhkusel ja sõitvat nüüd Tallinna, kus ta olevat ametis ühes asutuses.

Tallinnas kuulusid kaunid suviõhtud ainult meile. Kui omasime vaba aega, olime alati kahekesi. Nii möödus suvi. Saabus sügis...

Puul oli juba palju kollaseid lehti ja kogu loodus valmistus surmale. Minu neid haigestus. Külastasin teda tihti haiglas. Ta oli õnnelik, kui viisin talle kauneid sügisilli. Ta vaatas mind kurvalt oma tumedate silmadega ja kristallselge pisar veeres üle ta palge.

„Kahju, et elu on nii üürikeselt õnnelik. Tunnen, et meie ei saa enam kunagi sõita üle elumere — vastu kaunitele lootustele,“ ütles ta kord ja puhkes nutma.

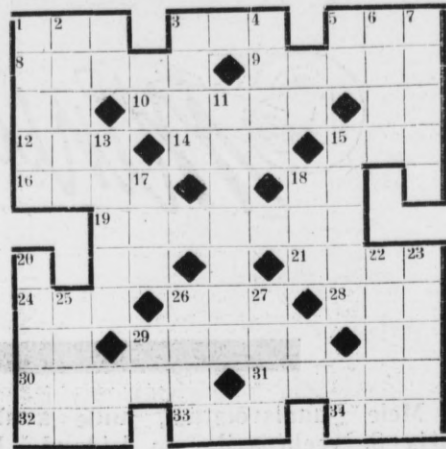
Lohutasin teda, kuni ta rahunes.

See oli meie viimne jutlemine.

Ta suri...

Temaga koos oldud lühikesed õnnepäevad aga on põhjuseks, miks ma pole teda suutnud unustada, ega suuda ka edaspidigi vist.

Ristsõnad



Auhinnaks 2 põnevusromaani ja „Film ja Elu“ tellimine 3-kuuks. Tallinna lahendajale eriauhinnaks kolm Olevi tantsusaalide külastamise võimalust.

Paremale: 1. Vald Pärnumaal. 3. Kudumisese. 5. Nõiduslik iludus, näkineid. 8. Osariik Ameerika Ühendriiges. 9. Härra. 10. Elukoht. 12. Avar. 14. Seisukoht. 15. Lennuliin. 16. Eesti luuletajanna (†). 18. Täishääl. 19. Põua järelalus. 21. Virk. 24. Kalja. 26. Mulk. 28. Vanem. 29. Valla kirjakandja. 30. Pung. 31. Veevärgi osa. 32. Häälalead. 33. Poisi lühinimi. 34. Üllatav.

Alla: 1. Kihelkond. 2. Sõiduki osa. 3. Niidetud põld. 4. Aja mõiste. 5. Täishääl. 6. Luuletaja (†). 7. Naise nimi. 11. Veendumus teise aususest. 13. Jaam Mõisaküla—Valga raudteel. 15. filmitähe eesnimi. 17. Kinnitusselts. 18. Võõras. 20. Sportlane. 22. Usutunnistus. 23. Abikaasa. 25. Äärelinn. 26. Kallisvara. 27. Arv.

Lahenduste saatmise viimaseks tähtpäevaks on 4. märts.

Järgmine

Film ja Elu

ilmub

võistluse erinumbrina

Teatage sellest oma sõpradele

Mulle saabuvad lilled pikkades karpides koos maiustuste ja teiste tähelepanuavaldustega. Mrs. A. E. arvab, minu sõbral on selleks võimalusi, ja ta olevat teadnud, et ma ei tarvitse liig kaua lapsi hooldada.

Mr. A. E. on väga vaimustatud minust. Ta oli linnas ja nägi plakaate, mis hakkavad kõikjal esile kerkima — nood suured plakaadid, milledele olin modelliks mina. Need plakaadid olevat „leiutis“, ütleb ta, ja niihästi Ned kui mina oleme „leiutised“. Mr. A. E. viis mind täna autos citysse oma kaubamajja — ma vajasin hädasti tuulutamist, pärast seda, kui ravisin Gertrudet 14 päeva. Kaubamaja on ime-tegu, seal on teenijaskonna restoran jazziorkestriga ja igasuguse muu luksusega. „See on tasuta reklaam,“ ütleb A. E., „see tasub end alati. Ajalehed tulevad siia lakkamatult, fotografeerivad ja kirjutavad.“

Koduteel oli mr. A. E. rohkem kui sõbralik mu vastu, ta tahtis meeleldi saada minult väikest suudlust. „Sest teist saab kindlasti varsti kuulsus — ja siis on kena, kui ollakse teile vähe lähemale jõutud.“ Ameerika gentlemenid evivad suure armastusvääruste fondi naiste suhtes, sellest jätkub mitte üksnes nende oma abikaasale, keda nad silmnähtavalt tormiliselt armastavad, vaid ka teistele daamidele.

Küsisin A. E-lt, miks ta arvab, et saan kuulsaks? Seda ta ei tahtnud seletada, kuid ta oli hiilgavas meeleolus, ehkki ta ei saanud mind üle kallata oma inimarmastusega.

On hea, et saan mõjutada meeldival viisil mr. A. E. ärilist tegevust; sest muidu tunduks talle mu vahelesegamine ta eraellu väljakannatamatuna.

Väikesi lapsi juhtida lastediagnostikute süsteemi järgi on päris kena; sest mrs. Englis tunneb oma ala ja Gertrude on tema juhtimisel muutunud päris ebatavaliselt magusaks plikakeseks. Aga hooldada mr. ja mrs. A. E-d, see on kahtlane lõbu. Ja ometi peab seda tegema, sest kodu vormib last, ja et lastespetsialist saaks vormida last, peab esmajärgus vormima kodu, — see tähendab: vanemaid. Kui siis mr. ja mrs. A. E. väljas trepi peal nii valjult teineteisega tülitsevad, et Gertrude ja mina seda oma ruumis kuuleme, ei jää mul muud üle, kui kõlistada mrs. Englisele, teatades sellest talle tulipalavalt, mille peale too autoga kohale kihutab, nii ruttu kui suudab, noomides mõlemaid tõsiselt. Pärast seda kõõritab mrs. A. E. mulle tundideviisi vihaselt otsa, kuni olen ta ära lepitanud, kinnitades talle sada korda, kui ebaharilikult ilus ta välja nägevat selles ja tolles tualetis...

Kui siis Ned on ära kaugel ja mul pole võimalust veeta aegajalt mõnd hubast õhtut, et end veidi värskendada, siis võib juhtuda, et igatsen tagasi piimaklaasi taha.

„Con!“

Pole olemas inimest, kes läbi telefoni oskab nii särada nagu Ned.

Kas ma tahtvat ohverdada talle terve päeva?

Kas ma tahan! Ma olen nüüd üle kolme nädala pesitsenud toas, nii et võiksingi end vabaks teha, ehkki täna pole mu vaba päev. Mrs. Englis ütles mrs. A. E-le läbi telefoni, et igapäevane laste järele valamine käivat hirmsasti närvidele, ja kui juba paljas järelevalve niivõrd närvidele käib, siis võib mõista, kui väga käib närvidele, anda järelevaatajatele alatiselt näpunäiteid — eriti, kui need närvid on venelanna omad. Ja mrs. A. E. ütles „jah, loomulikult“, sest seda taipab endast-mõistetavalt iga ameeriklane, kui pingutav on olla nii kuulsus, et saada 30.000 dollarit aastas ainult telefoni teel antud näpunäidete eest. Ja nii sain siis vaba päeva.

Mr. A. E. oleks muide iga mu palvele vastanud. „Oh, palun väga!; sest ta peab mind ja Nedi veel ikka millegiks suurepäraseks. Ja kui ma täna väljusin, pilgutas ta mulle uskomatult kavalalt silmi, esmalt kumbagi silmaga eraldi ja siis mõlemiga koos, ja soovis mulle palju õnne...“

Ned oli võlutud kõigest: elust, businessist, oma reisist, autost ja minust. Meie mängisime terve ülemise Broadway kestvusel politseiautodega kassi ja hiirt. Chrysler väänles kui luts läbi kihiseva liikluse. Ned ja läikiv, värskelt lakitud auto särasid võidu.

Ma tahtsin meeleldi teada, kuhu meie sõidame, ja Ned ütles, meie minevat nüüd inspektsioonireisile, et näha, mida tema ja ta inimesed on korda saatnud sel viimasel kuul. Ja kui keegi politseinik kirjutas üles meie numbri, arvas Ned, see olevat peanali, ja nüüdsest peale võib ta endale lubada terve seeria autotrahvide maksmist.

„Kui nad vaid su autot sinult ära ei võta,“ ütlesin mina — chrysler oli ju täis mälestusi, nii et ma poleks sellest meeleldi loobunud.

„Selle müün nii-kui-nii esimesel sobival juhusel ära,“ vastas Ned, „ja ostan endale hinnalisima auto. Millist autoliiki sina eelistaksid?“

Mina ei eelistanud ühtki teist peale selle sama chrysleri, kuna ta mulle nii väga meenutas Nedi. Ned aga arvas, ma olevat sama magus kui sentimentaalne, kuid temale meenuvad nood sõbrad palju enam, kes evivad cadillace või rolls-royces'e...

Kui me olime jõudnud Battery Place'i juure, pöörasime ümber ja hakkasime tagasi sõitma.

Wallstreeti lähedal tasandas auto tempot. Vaatasin Nedile imes-tunult otsa; ta istus mu kõrval ja puhus end täis nagu väejuht, kes külastab oma vägesid.

„Vaata ometi, darling!“ ütles ta.

Ma järgnesin ta pilgu suunas — —: plakaat!

Ülal müüri äärel istus tippdaam ja klõbistas virgalt oma remingtonil, kuna ta meesdirektor hallide, šefipäraste whiskersidega täis huvi ta üle kummardas... Aga milline tippdaam! Ta ei sarnanenud ühelegi harilikule tippdaamile, ta sarnanes vastuoksa käega katsutavalt minule, ja mina pole veel kunagi välja näinud kui tippdaam, isegi mitte siis, kui istusin Oslos piimaklaasi taga kontoris.

„Ned!“ ütlesin ma ja tundsin, kuidas veri mu näkku valgus, „see on ju tõeline portree! Sellest ei kõnelenud sa mulle sõnagi!“

„Nah, see on ju suurepärane!“ Ta asetas käe mu piha ümber, hoolimata põrmugi sellest, et tänav oli täis neegreid ja ballikuningan-nasid.

„Jah, aga —“, ütlesin mina, „sa võiksid sellest aru saada, et see mind meeleheitele ajab —“, pisarad tulid mulle silmi.

„Meeleheitele?“ Ta põrnitss mulle otsa ja ta haare mu keha ümber lõdvenes. „Con, sinu tahtmise järgi ei saa küll keegi olla. Kas sa siis ei mõista, et see pole mitte üksnes hiilgav reklaam A. E. ja minu jaoks — vaid ka sulle endale?! Sa tulid mõne kuu eest siia täiesti võõrana — ja üks kaks kolm on su nimi kõigi huultel ja su pilt levitatud üle terve New Yorgi! Sa võid julge olla, et informeerin sinu üle ajalehemehi! Kas sa siis ei mõista, laps, et sa leidsid oma õnne — miljonid naised Ameerikas kadetsevad sin d su success'i pärast!“

Ma vaatasin pärani silmil Nedi hõõguvasse, vaimustunud näkku ja siis üles plakaadile.

„Noli me tangere“ seisis seal hiigelkirjas, „moodne naisetiüp“, „A. E. Shillingi juures töötavad spetsialistid — ostke sealt!“

EPITAFIA

Film ja Elu "meeleolu leheküljeks"

Nii ta on ...

Kuldne noorus

Pahameel nüüd liigub visa
— koolipoisil mõnu meel;
lahti suur on kära, kisa —
kaalukausil tema keel.

Kõneks pruugib veidrat tooni
nii, et valu tunneb kõrv;
kuulnud olete žargooni
teiegi, mis keele-mõrv.

— „Äge mats“ ja „donna maru“,
„oled jälgilt või sees“
— kes teist saab sest keelest aru,
mida räägib „täitsamees“?

Kasvataja ks meie kooli
pidasime hilju veel,
õpetusist kuid ei hooli
koolipoiss, kel oma keel.

K. O. Olmeister.

Pähkleid

Mõista, mõista, kes see on?

— Otsitakse ja otsitakse, kuid
kätte ei saada?

Vastus: — Vargapoiss!

— Tühi jutt! — See on 700-
dollari pärija.

...aga see?

— Ootad ja ootad tänanur-
gal, kuid ei tule?

— Tütarlaps!

— Vale! — See on Jaama tän.
ja raudteejaama liini omnibus
Tartus.

Mis on kurioosum?

— Kui kodanik vajab kiireks
liiklemiseks sõidukit ja helistab
taksiautode seisukohta, paludes
autojuhti kohe kohale saata voo-
rimeest.

MÕISTATUSI.

Mida tehakse sel juhul, kui linnaasu-
tuse esisel libedal kõnniteel kukuvad
inimesed?

(Tänav suletakse liiklemiseks.)

Kokkuhoiu mõttes lastakse lahti kaks
ametnikku 60-kroonise kuupalgaga. Mis
järgneb sellele?

(Oma onupoegade asemele sokuta-
mine.)

Te ostate juudilt paari saapaid. Kahe
päeva pärast on papist tallad läbi. Te
viite saapad tagasi. Mida lausub juut?
(Võite õnnelik olla, et saabastel üldse
tallad olid.)

Riimitud toeteri KUULUTUSED

Kuuled õhuhäiresireeni, siis vaid ai-
nult laulab Leeni.

Kes moodseks naiseks tahab saada,
see pidagu kohvipoes mokalaata.

Kes tahab minna mehele, see pangu
mehi tähele.

Kui ihud tasapisi piiki, siis kuulud
posijate liiki.

Kui tahad ärirees sa olla, siis lase
aga võlgu tulla.

Kes tahab käia sirget elurada, sel
õpetajaid olgu mitu sada.

Korteripakkumine

Ära anda luksuslik 5-toaline korter
ainult lasterikkale perekonnale.
Üür 15 kr. Küsida Pori tän. 2 maja-
omanikult.

Korteriotsimine

Apelsinikauplus „Vitamiin“ otsib
jäakeldrit.
Soovitav keskkütttega.

Kaotatud

Ühe suurema panga
direktor kaotas peenraha-koti
50 sendiga, minnes Veneturult Balti
jaama. Ausat leidjat palutakse teat.
endast slt. „Leidsin raha“ all.

Kaotatud Vanakraamiturule
paradiisi võti.
Palutakse ausat leidjat see vaevatasu
eest ära tuua „Kuld Kirbu“ šveit-
serile.
Kaotatud ese on leeripäeva mälestus.

Leitud

Leitud 18-a. õieke, nimega Silvi.
Tundemärgid:
sünnimärk paremal õlal ja räägib eesti
keelt.

Arvatavad vanemad saavad tütre kätte
kuulutuskulude eest.

Tööotsimised

Tuntud
keskmaade jooksja otsib käskjala kohta.
Kirjad „Kiirlippaja“ all.

Vilunud vihmaveetorude parandaja
parandab ka sääretorusid.
Kirjad „Torud“ all.

Mitmesugust

Ärimehi, keda huvitab
pankroti asjandus,
teatada kirjad „Tee edule“ all.

Kilulinna kalameeste selts „Angerjas“
korraldab järgmisel
pühapäeval Snelli tiigil õngitsemis-
võistlust.

Esikohale tulnule auhin-
naks kilo heeringaid.

Suurem
puujala tööstus otsib osanikku
kapitaliga kuni 10 kr. Kirjad „Kargu-
vabrik“ all.

Seda meesisikut, kes töö 7. skp. pesu-
kotta „Lumememm“ paki pesu, palu-
takse see ära viia, sest pesu on
liiga must. Sassa.



Uusi kõnekäände

„Saad puhkusloa, sõida läänerindele
tervist parandama.“

„Tütarlaps oli tasane nagu õhuhäire-
sireeni undamine.“

„Jaagu kere oli hele nagu Kõbla-
Kadri hää!“

„Helgiheitja laiendab silmaringi.“

Rahamees lennutas lendlehti — veks-
lipabereid.

„Viska pits ja pea juublit!“

Tõuk.

Vürtsitatud kahekõnesid

TÄNAVAKAEVIKUD.

— Imelik, miks pole meil tänavail
liivakottide virnu ega kaevikuid, nagu
seda on mujal sõdivate riikide lähi-
riikides?

— Pole siin imelikku midagi, tuleb
ainult veidi kannatada, kuni kaablikae-
vurid kohale jõuavad.

„VERINE“ PEREMEES.

— Pärnumaal olevat vargad verista-
nud ühte suurt pekisiga ning viimase
hiljem reel ära toimetanud.

— Eks vargad „veristanud“ seega
sea omanikku kah!

— Kuidas nüi?

— Noh, eks peremees ole nüüd va-
raste peale „verine“.

TÜHJAD KUKRUD.

— Näib, et tühjade juttude tegijad
enam ei tegutse.

— Jah, ka nende rahakotid saavad
kord tühjaks.

TEATRITTE ÜHENDAMINE.

— Meie teatreid tahetakse ühendada.
— Sõjateatriga, või? ...

KAHEKÕNESID.

„Jää ei lase lahkujaid uuele kodu-
maale!“

„No siin ootab neid ka kaunis jää-
kül m kohtlemine.“

„Mu klassis on palju õpilasi, kes rää-
givad vigast emakeelt.“
„Need on ju lootustandvad avaliku-
elu tegelased!“

„Lahkujatega kaob meil üks vähe-
musrahvus.“

„Aga kes tuleb asemele?“

„??“

„Poola kaevurid tahavad tulla meie
kodakondsusse.“

„Raadio saadab segaseid spordirepor-
taaze.“

„Mis seal's imestada? — Eks ole
meie spordiliikumine ka ise sägeli se-
gane.“

„Kurja vanduda oskate?“

„Küll, kurr...“

„Olete palgatud kuuldelugude koos-
tajaks.“

AGAR NAINE.

„Keegi mees katsus minu taskust
rahakotti üle lüüa, kuid minu naine
tõmbas sellest kavatsusest kriipsu läbi.“

„Kuidas nüi? Püüdis ta selle mehe
varguselt kinni?“

„Ei. Palju lihtsamalt: ta oli juba
varemalt ise rahakoti minu taskust
kõrvaldanud.“

Odavaid moodsate tantsude tunde annab vilunud, kauaaegse praktikaga õpetaja. Vana- na- ja stepptants. Kaup- mehe 16—1.	Puhastage ülrikonnad ja kleidid keemilises puhast. „Uuen- dus“ Tartu mnt. 17 (Rei- mani nurk). Kaabude vor- mimine.	Lugupeetud daamid! Olen oma naisüliiriete rätsepatööstuse Lembitu t. 14—2 üle viinud Niguliste t. 7—3. Valmistan elegant- seid kostüüme, mantleid ja kasukaid. Tel. 470-04. Aus- tusega naisrätsepmeister M. Salm.	Teen igasuguseid karusnahatöid kiiresti ja korralikult. Müügil odavad muhvid. Saali (end. Puuvilja) 4—12.	Maitserikkalt pildistab teid A. Teppor Meisterfotograaf. S. Karja t. 9. Ateljee on avatud ka püha- päevil.
		OLEVI TANTSUSAALID väärivad külastamist.		
Kõik teie meelele lehes jäigatakse suure huviga.		Lugupeetud daamid! Püsivamad elektrilokid pa- rimate õlidadega ja eri- vedelikuga blond. juustele tehakse vilunud tööjoudude poolt ainult Pikk tän. 41. Daamide salongis. Telefon 442-84. Austusega omanik.		

„Hõimla“ kirjanduslik peoõhtu

ÜENÜ „Hõimla“ kirjandusklubi osakonna korraldusel toimus laupäeval, 17. veebruaril NMKÜ ruumes kirjandus-peoõhtu. Õhtu algas eeskavalise osaga, kuid kahjuks võrdlemisi suure hiline misega. Meil maksab ju komme, et tullakse peole just tant-su ajaks! Eeskava esitamise aega peetakse peamiselt kogunemise ajaks!

Eeskavas esinesid omaloominguga mitmed tuntud kirjanikud, nagu P. Krusten, A. Adson ja E. Öun. P. Krusten esitas katke oma romaanist „Kalle Jaanuse kättemaks“, A. Adson kümme päevakajalist epigrammi ja E. Öun mõningaid humoreske. Veel esitati kirjan-

dusklubilaste omaloomingut — luuletusi, novelle ja epigramme. Kirjandustoodete kõrval kuulsid külalised veel kolm laulu osakonna segakoori ettekandel. Eeskava oli üldiselt võrdlemisi tõhus, kahju ainult, et palju head ja huvitavat läks kaduma tasase esitusviisi tõttu, milline puudus torkas silma eriti klubi naisliikmetelt esitatava puhul.

Peale lühikest vaheaega algas tants jazz-orkestri „Merry-Pipers“ helide saatel. Rahvast oli kogunenud päris tublisti, võis arvestada umbes 300 inimest. Tantsupõrand kippus vägisi kitsaks jääma.

Nahatöölised pidutsesid

Tallinna Nahatöölise Kutseühing korraldas möödunud laupäeva õhtul Läti Klubis järjekordse peo. Kutseühingu oma näitetrupi poolt kanti ette A. Tuliku 2-vaatuseline naljamäng „Vanatüdruk“. Näitejuhi ohje pidas enda käes hra Verolaas, ning tegevad olid veel prl. E. Kalvik, prl. L. Robas, prl. M. Priks, prl. L. Priks, hra K. Udu, hra A. Tütus j. t.

Head vastuvõttu pealtvaatajaskonnalt võitiski just näidend, mille „mahlakamad“ kohad said kor-duvalt rohkete kiiduavalduste osaliseks.

Tantsuks mängis „Rütm“.

Pidu kestis rõõmsas meeleolus kuni varajaste hommiktundideni.

Nahatöölise kutseühing peab oma piduõhtuid tavaliselt kord kuus. Peotoimkonna esimeheks on hra A. Rääk.

Eeloleva nädalavahetuse peod

Reedel...

T. L. Pgl. Kaubandus- ja Ärinduskeskkooli abiturientid korraldavad 23. veebr. Kunstihoones lõpp-peo, algusega kell 18.30. Kavas: lauluettekandeid Artur Rinne, Tantsuks mängib koolinoorsoo lemmikorkester „Kuldne 7“. Pääsmed: Kr. 0.80.

23. veebr. korraldab Mustapeade Klubis Tall. sõudeklubi „Vahur“ kinnise aastapäeva-pidu. Kavas: Agu Lüüdiku ettekanded. Tantsuks „The Dancing Travellers“.

ÜENÜTO „vutimeeste korraldusel toimub 23. veebr. NMKÜ ruumes peo-õhtu, algusega kell 21.00. Tantsuks mängib „Medronoom“. Pääsmete hind Kr. 1.—

Tall Tubakatöölise Kutseühing peab 23. veebr. algusega kell 20.30 Börsisaalis oma traditsioonilise peo-õhtu. Tantsuks „Venona“.

... ja pühapäeval

25. veebr. peetakse Tall. Tehnikumi korraldusel Mustapeade Klubi mõlemas saalis pidu. Tantsuks jazzorkester „Merry Pipers“ ja „T. T. Band“.

25. skp. toimub Kunstihoones T. S. M. 7. L. Meriklubi korraldusel pidu, mille algus on kell 20.00. Jalakeerutamisel saadab tantsuorkester „Kuldne 7“. JONNY.

„Eeskujulik abielumees“ Lutheris

Välk-jutuajamine etenduse vaheajal

Välk-jutuajamine etenduse vaheajal.

A.-s. A. M. Lutheri Kultuur-Ühingu näitetrupp, missugune koosneb umbes kahekümneviiest Lutheri vabrikus töötavast isikust, andis möödunud pühapäeval Lutheri Kultuur-Ühingu võimlas „Eeskujuliku abielumehele“ esietenduse.

Nimetatud näidendi on A. Hapvoodi (sama, kelle ainetel on filmitud sama tiitlit kandev H. Rühman'i film) järele ümber töötanud 3-vaatusliseks komöödiaks H. Kuma. Esilavastus toimus rohkearvulise publiku jälgimisel ja õnnestus nii lavastuselt kui ka mängult kõigiti hästi.

Etenduse vaheajal vestlesime veidi näitetrupi ühe juhtiva tegelasega, kellelt küsisime:

„Kes on sedapuhku esietenduse näitejuhiks?“

„Eeskujuliku abielumehe“ etenduse näitejuhiks on hra Teet Koppel „Estonia“ teatrist. Dekoraatoriks on P. Matt.“

„Kas teil mängib kaasa ka väljaspool Lutheri kaitist töötavaid isikuid?“

„Ei. Kõik näiteringi liikmed kuuluvad Lutheri vabriku töölisperre.“

„Kes moodustavad praeguse lavastuse tegelaskonna?“

„Praeguses lavastuses on tegevad pr. S. Mäekask, pr. E. Sõer, pr. M. Kubre, pr. H. Tiir-

Seltside tegelased!

Teatage meile teie poolt korraldatavaist pidudest. Saadame reporteri ja fotograafi kohale, et jäädvustada ilusamaid momente meie lehe veergudel

„FILM JA ELU“ toimetus.
Tõnismägi 7—2, avatud kella 5—6 p.l.
Tel. 471-43.

vee, prl. L. Üleväin, prl. E. Madisson, prl. S. Praks, hra V. Tiirvee, hra T. Lippmaa, hra E. Voldre, hr. A. Ernesaks, hr. Kõvask ja teisi.

Naarits.

SÜDAMESOOVE

Film ja Elu

LUGEJASKONNAS

SÜDAMESOOVE lugejaskonnast avaldatakse „FILM JA ELU“ veergudel tasuta, kusjuures toimetusel on õigus südamesoovide sisus võtta ette parandusi või neid ebasobivusel hoopis välja jätta. Vastuseks saabunud kirju võib kätte saada Tallinnas, peakontorist, Tõnismägi 7—2, teisel korral kella 5—6-ni p.l. või Tartu kontorist, Tartu, Rüütli 16. Vastava arvu postmarkide saatmisel läheta kirjad kuulutajale koju.

Igale südamesoovile, mis saadetakse avaldamiseks meie lehe vastavas eriosas, lisatagu juure kahe viimase „Film ja Elu“ soodustus-sedelid.

Hallo! Hallo! Kaks inetut, kergemeelset, naerutõbist tüdrukut soovivad tutvust samasuguste poisslastega. Kirjad slt. „Maie-Kaie“.

Ahoi, tütarlapsed! Teiega soovib tutvuda koduranda jõudnud meremees, lootes leida Teie seast jäävat sõpra. Kirj. Tartu slt. ms. „Sadam tormis“.

Sümpaatne noormees! Kus viibite nii kaua oma igatsustega! Siin varanduselt kindlustatud 20-a. sümpaatne ja temperamentne tütarlaps sirutab Teie poole välja käed, tahtes mõista Teid ning soendada ja rõõmustada Teie südant. Kirjad palun „Film ja Elu“ Tartu esindusse Rüütli 16 mgs. „Kodu kahele“.

Hallo tütarlapsed üle Eesti! Kaks noormeest Tartust soovivad meeldi kirjavahetust Teiega, kelle vanus oleks kuni 18 aastat. Kirj. slt. Tartus, mgs. „Heinz Rühmann“ ja „Theo Längen“.

Tähelepanu! „Tulevased kindralid“, kes teist soovib „sõjapraktikat“ omada, sõides sule ja tindiga kahe lõbusa ja elurõõmsa tütarlapse vastu. Ainuke tingimus: „veri“ peab voolama ojadena. Kirjad: Vestervalli tän. Videviku kiosk Narva „Kapral“ ja „Jupijumal“.

Tütarlapsed Tartust kirjutage meile kui tunnete igavust. Kirj. Tartu slt. „Jüts“ „Ats“, „Leks“.

Noormehed ja vormikandjad — alates 18—100 a. kirjutage tujukale tütarlapsele Tallinnast pikki kirju! Kirjad slt. Tallinnas mgs. „Hiry“.

NELI VORMIKANDJAT soovivad tutvust lõbusate pr. ja prl. Kirjad slt. „Erich“ „John“, „Ats“, „Rix“.

Hallo, tütarlapsed kallid!

Siin poisslastel on mõtted kurjad, Nad tahavad et Teie turjad Saaks tunda raskust kirjades mis rõõmu teeks me südameis. Seepärast kirjutage piirilinna, Sest igavus meid matab sinna.

Kirjad Võru mnt. 42—14 Valga. Edy 17, Andy 18, Hardy 19.

VÄIKSES VALGAS „suur süda“ rendile anda pikemaks ajaks intelligentsele, romantilisele tütarlapsele. Kirj. Valga, postkast 35. „Pärdik“.

TÄNAME kõiki lahkeid tütarlapsi, kes suvatsesid kirjutada meile. Vabandame vastuse hiline misest pärast. Vastame võimalikult kiiresti. „Saatan — postipoiss“.

ROMANTILINE ÖILISHING kinkida tütarlapsele. Kirj. Valga, Uus 24—2 „Vurle“.

POISU, kui meeldib sul neiu, sale, brünnett — saagu duett ja ole mu peiu... Kirj. Valga, Pr. Lehepuu kiosk Kesk tn. Mrgs. „I die, if you do not answer“.

AHOI! TÜTARLAPS PRUUNIS! kes Te viibisite 11. skp. NMKÜ ruumes toimunud meriskautide peol ja tantsisite ühe merivälasega, teatage endast slt. „Merivälane“.

HALLO! OHVITSERID — pikemakasvulised, aastates 25—40! Tütarlaps Tartust soovib leida teie hulgast head sõpra, kes oleks ka kino- ja peokaaslaseks. Kirjad slt. Tartu esind. Rüütli 16. Mgs. „Jänku 18“.

TÜTARLAPS, kas suvatses päästa mind kurbusest, muremõtetest?! Kui kirjutad mulle, vast tulvil rõõmust saab olema sinugi rind! „Rex“, Vanamõisa p.-k. 12, Imastu p.-ag.

TÜTARLAPSED ÜLE EESTI, kes loote neid ridu, kirjutage noormehel. Kirjad slt. Tartus, mgs. „Noorus on ilus aeg“.

HALLO! HALLO! Siin neli mulgitari, kes tahaksid oma võlumatu südameid kinkida vormikandjatele (välja arvatud ajateenijad). Kirjad: Viljandi, Meeme tn. 6—5. Imbi 16; Desta 20; Dotti 18; Luule 21.

KAUNID EEVATÜTREKESED aastais kuni 25, reastage pikale brünett poisslapsele. Kirjad: Viljandi, Leokese raamatukauplus nõudmiseni „Eddy“.

NOOR, keskmisest pikemat kasvu lennuväe ohvitser tutvaks meeldiva tütarlapsega teatri jne. kaaslaseks. Kirj. slt. „Väga noor“.

HOPLAA PIKAKASVULINE NOORMEES! Loodan, et kui minu südamesoovi Sa märkad, siis kohe kirjuta tütarlapsele, kes igavusmerel on triivimas. Kirjad Viljandi postkontori suhkru varustuskaart nr. A 280611 ettenäitajale.

HALLO TÜTARLAPSED ÜLE EESTI! Siin üks karilejooksnud elulaeva kapten. Kel teist jätkub julgust avaristi sleppi võtta ja vaiksesse abielusadamasse pukseerida. Sulesta slt. margsõna all „Lõunamerevõlu“.

TARMUKAD PÕHJAPOJAD! Kui kuulete hüüdu talihämaruses, siis teadke, need oleme meie. Vastake! Paide pk. 29 „Kuldkähar 19“, Sini-silm 18“, „Punasuu 17“.

HR. V. P. Palun kiiremas korras tagastada minu foto. Epp.

SOS! Tütarlapsi Tallinnast kutsuvad kolm liigseisse õpinguisse uppuvat poisslast. Eelistame keskmisekasvulisi, tumedaverelisi, kes pole tantsufanaatikud. Kirjad slt. „Kalju“, „Vello“ ja „Villu“.

HALLO TIBIKESED! Kes teist tahaks olla suusasportist võlutud poisile kaaslaseks, et nautida seltsis suusasordi võlusi?! Soov. keskm. või lüh. kasv. Kirjad slt. ms. „Sinimanivaaks 18“ Tallinn.

HALLO — TERAVMEELSE TÜTARLAPSED ÜLE EESTI! Teiega soovib kirjavahetust noormees pealinnast. Kirjad palun saata slt. margsõna all: „Tütarlaps — õhk“

REGINA

rasvata

kreem

on ideaalne puudrialus

MÜÜgil:

TALLINN, Pikk 18,
TARTU, Rüütli 10,
NÕMME, Pärnu 94 j.t.
p. ja rohukaupl.



TÜTARLAPSED TARTUS JA PÄRNUS! Siin pealinnas noormees soovib teiega tutvust-kirjavahetust. Kirjad slt. margsõna all „Talveuni“.

BRÜNETID POISSLAPSED, teist unistab kena ja intelligentne tütarlaps. Kirjutage talle ja olge talle sõbraks. Kirjad „F. ja E.“ toimetusse Tallinn. „Maia“.

ŠARMANSED TÜTARLAPSED! Kes teie hulgast oleksid nõus hakkama taltsutajannadeks kahele noorele temperamentsele õhukotkale. Kirjutage slt. „Ässade äss“ ja „Lendav kurat“.

HALLO! LÕBUSAD KAUNITARID ÜLE EESTI! Teiega soovivad kirjavahetust kaks lõbusat, igavust tundvat pealinnas noormeest. Palume kirjutada slt. „Lõbus 17“, „Noorus 18“.

HALLO TÜTARLAPSED! Siin kaks sõpra Tallinnast soovivad kirjavahetust tütarlastega. Kirjutage. Kirj. slt. mgs. „Kaks sõpra“.

HELINO

GEZA v. BOLVARY

lavastusel ilusamaid ja lõbusamaid filme

Ooperiball

Esinevad Heli Tinvenze-ler, Paul Hörbiger, Theo Linden j. n. e.

10 ekraanikuuls st

GLORIA PALACE

Esietenduseks omapärane superfilm

GARY COOPERI, RAY MILLAND ja ROBERT PRESTONIGA

"Verevennad"

II. HUVITAV LISA.

MODERN

HARRY BAUR eksootilised ja sisulikas seiklusfilmis

Punase mere saladused

II. Ufa nädataringvaade ja kultuurfilm

KINO

BI-BA-BO

Viru 11.

Romantiline suurfilm

Daam troopikast

Peaosis: ROBERT TAYLOR HEDY LAMARR

ARS

Sensatsioonirohke ja põnev sõjafilm

S.O.S. hävitajad

Wallace Beery

ORION

Paldiski mnt. 25.

Väike võluur SH. RLEY TEMPLE -iukas suurfilmis

Susanna

Peaosis: DICK ja DOFF

II. Kuradi vennukesed.

DIANA

Kopli t. 8.

Loretta Young ja Richard Greene värvilises suurfilmis

Kentucky

II. Buster Keatony uusim naerupomm

Buster-keemik

SKANDIA

Viru t. 10.

Janet Gainor ja Fredric March meeldivasises suurfilmis 100% loomulikes värves

Kinofäht sünnib

I. Huvitavad lühifilmid



Korsiklanna filmiliselt kirev elutee

Naine bandiitidejõugu pealikuks

Võitlus, vangistus ja pidulik vastuvõtt kodu ohas

Lõunamaa õõ laotas oma muste tiibu üle Korsika metsade ja mägede. Ka talunik Jean Mancini majas olid kõik juba puhkama läinud. Ainult Madeleine, taluniku ilus 18-aastane tütar oli veel ärkvel. Aken oli avatud ja Madeleine pilk eksles piiritus kauguses tähtede juures, mis suurelt ja saladuslikult pilvitust taevast särasid. Nüüd võis ta segamatult oma tulevikust unistada: mehest, kelle kõrval ta kord õnnelik võiks olla.

Onn oli Madelinist siiani kaugel olnud. Ema suri vara ja terve majapidamine lamas tema õlgadel ja tihti tundis ta end, vaatamata noorusele, surmvasinuna. Ja siiski leegitses palav veri soontes, ta süda tuksus tütarlapselikus igatsuses tundmatule rüütlile, kes teda unelmateriiki viiks...

Äkki, Madeline ärkas unistusest koerte haukimisest ja hobuse galopist. Ta kummardus aknast välja just silmapilgul, kui üks ratsanik tormituulena õuele tuiskas, hobuselt maha astus ja ukse poole sammus. Tugev käsi pörutas uksele ja nooruslik hää kajas üle õue: „Tehke lahti, hea naaber! Külaline tuli!“ Väheste minutite pärast astus võõras tuppa. Ta näost võis lugeda, et tal raske ja väsitav tee seljataga oli. Ta käed olid puukestest purunenud ja põsest nõrgus verd. Mancini tundis kohe, et haava kuulilask põhjustas. „Tohin ma teie külaline olla?“ küsis võõras. Mancini polekski olnud külalislahke korsiklane, kui ta võõra palvele poleks vastu tulnud. Ta kummardas aupaklikult ja vastas, võõralt nime ja külastamisepõhjuse küsimata: „Olge teretunud mu majas.“

Mõne minuti pärast seisid auravad kausid ja suur veinikruus laual. Võõral oli hea isu ja näis, et söömisest kaua sellist naudingut polnud tundnud. Äkki libises ta vargali pilk uksele, kuhu Madeleine sale paenduv kuu oli ilmunud. Ka see vaates meeldivat võõrast: nii oli ta oma unelma-teprintsit ette kujutanud. Suur ja tugev, julgete leegitsevate silmadega. Nägematu, salajane võim sidus neid mõlemaid esimesest pilgust. Madeleine süda värises, kui võõra pilk teda tabas. „Olete väsinud,“ ütles vana Mancini, „Madeleine valmistas teile aseme. Soovin teile head rahu.“ Aeglaselt, peaaegu vastumeelselt tõusis võõras. Väsimusele vaatamata ei tulnud tal ja hommikutunnini. Madeleine kuulis teda toas edasi-tagasi käivat; ka tema lamas veel ärkvel väriseva südamega. Kes võis see tundmatu küll olla? Kas teda jälgiti? Kas Madeleine näebki teda enne lahkumist?

Järgmisel päeval tänas võõras vastutulelikkuse eest. Kui ta Madeleinei kätt surus, sosistas ta: „Tulen homme õhtul jälle.“ Võõras pidas oma sõna: varsti peale pimenemist ilmus ta. Madeleine ootas juba värvast. Polnud vaja palju sõnu teineteise mõistmiseks, nad olid armunud esimesest pilgust. „Kes oled sa,“ tahtis Madeleine teada, kuid mees sulges südamliku suudlusega ta suu... Hiljem, Madeleine, hiljem. Nüüd tahan sulle oma saladuse avaldada. Tahad sa mu naiseks saada?“ „Oo, kuidas? Kui see vaid minu teha oleks. Isa aga näeb minu mehes tublit pere-

meest, kes hiljem ka tema talu juhib. Inimesi, kel pole püüvat eluaset, ta ei salli mu läheduses!“ „Arvad sa?“ ütles võõras ja tõsines äkki. „Siis on küll parem, kui ma isalt ei küsigi. Tahad sa minuga tulla, Madeleine? Tahad sa minuga muret, rõõmu ja hädahoitu jagada? Siis otsusta — kohe!“ Madeleine raputas pead: „Ma ei või oma isa nii

Kaasakiskuvaid põnevusjutte

mida olete mujalt asjatult otsinud, leiata alati

Film & Elu

teiselt leh-kü jelt

maha jätta.“ — Samal silmapilgul tundis ta tugevaid käsi end haaravat ja vastupanule vaatamata nagu last hobusele tõstvat. Välgkiirelt istus mees sadulasse ja ratsutas galopis tumeda, hõljuva metsa poole...

Mancini ei kuulnud kaua midagi oma kadunud tütrest, kuni ühel päeval kõneldi, et kuulsaima Korsika röövli Romanetti bande olevat suurenenud. Uustulnuk oli noor, piltilis tüdruk, kes nagu saatat ratsutas ja tulistas, kõigist röövkäikudest osa võttes. Nüüd avanesid vana Mancini silmad. Mees, kes talt peavarju oli palunud ja tänuks ta tüdruku oli viinud, polnud keegi muu kui röövel Romanetti. Vastu tahtmist oli ta sugulane inimesega, keda Korsika imestas ja jumaldas, kelle teod aga teda, rahulikku talunikku, hirmutasid. Romanetti röövis ja purustas, luuras kaupmehi ja reisijaid teel, kinkides suure osa saagist vaestele mägestikuelanikele, kelle keskel tal häid sõpru oli. Need hoiatasid teda hädahoitude eest, kui teda jälgiti. Nüüd oli ta ka Madeleine'i sellesse metsikusse, rahutusse ellu viinud. Selle eest pidi ta kannatama! Mancini perekond töötas talle verist kättemaksu.

Ühel päeval — Romanetti oli lühikese ja nähtavasti hädahoitud uurimisretke teinud — tuli ta hobune ratsanikuta tagasi Madeleinei juurde. Kogu bande alustas oma juhi otsimist ja ta leiti küla äärelt, kust Madeleine pärit, surnult. Ta keha oli paljudest kuulidest läbitatud, teda oli seljagant lastud. — Metsiku nuuksumisega viskus Madeleine armastatu surnukehale. Vaikselt vaatesid bandiidid teda. Ta ilusast näost paistis metsik kättemaks, ja silmis leegitses kardetav tuli: „See oli kättemaks! Mõrtsukas peab oma tegu

kahetsema! hüüdis ta. Faginelli, Romanetti parim sõber, astus Madeleinei juurde: „Mis on mu tasu, kui ma su mehe mõrvari olen tapnud?“ — „Mida soovid sa?“ — „Sind, Madeleine!“ — „Hästi, sa pead oma tasu saama.“ — Ja nüüd algas väsimatu otsing. Faginelli elas nädalaid kõigis võimalikes riietuses talunike hulgas. Ta otsis ka teokoha ümbruse tihti läbi, kuni ta ühel päeval pöösast revolvi leidis, mille mõrvar nähtavasti oli kaotanud. Ta „unustas“ selle sihilikult külakõrtsi lauale, kui see pühapäeval rahvast tulvil oli. Äkki kuulis ta kõrvalruumist häält: „Hoho! See on ju minu laskeriist! Et veel sellist imet võib sünnida!“ Mees, kes revolvi võttis, oli Madeleinei onu, Antonio Mancini. „Vendetta“, korsika kättemaks oli ohvri leidnud. — Juba järgmisel õhtul rästas Faginelli oma kaaslastega Antonio Mancini tallu. Peremees tapeti ja talu süüdati põlema. Romanetti surm oli tasutud.

Madeleine pidas oma sõna. Ta valis Faginelli oma meheks ja võttis bande juhtimise enesele, jätkates endiselt röövkäike. Ühelgi teel poldud ilusa bandiiditari ees kindel. Kahjud, mida ta valmistas, ületasid sadu tuhandeid. Siis tuli otsustav võitlus. Sõjavägi leidis bandiidid, kelle ka talunikud ühinenud olid. Madeleine kaitses end. Tunde kestis tulevõitlus. Enamik röövleid lamas surnult ja haavatult maas. Lõpuks pidi ka Madeleine alistuma.

Oli protsess. Faginelli, kes kõik üles tunnistas ja bande saladused avaldas, jäi elu-aegseks vangiks. Madeleine oli paindumatu ja uhke, ta ei tunnistanud midagi. Ta mõisteti kümneks aastaks vangi. Ka karistuse võttis ta üleolevalt vastu.

Vähe aega tagasi vabanes veel ikka ilus bandiidikuninganna vangist. Saabumisel Korsikasse võeti teda pidulikult vastu. Kunagi nii kardetud naine otsustas tulevikus rahulikult elada ja mineviku tumedad varjud unustada.

Tartu kinod

demonstreerivad huvitavad ja vaatamisväärsed suurfilmid:

„CENTRALIS“ jookseb huumoriküllane viisirikas filmiteos „SEIKLUS JÄTKUB“, kus peaosis Joh. Heesters, Maria von Tasnady, koomikud Theo Lingen, Paul Kemp j. t.

„ATEENIS“ näeme C. R. Dietzi romaani linastust „TAGASI ELLU“, milline on elav episood sündmustest, olles kõigiti haarav. Peaosis: Maria Andergast, Camilla Horn, Albrecht Schönhals, Theodor Loos j. t.

„LAINES“ linastub Tallinnas kenakese edu saavutanud Ameerika esimese presidendi Lincoln'i kuldset noorust kujutav suurfilm „OIGLUSE BEST“ („Noor Lincoln“).

„APOLLOS“ esilinastus Mickey Rooney'ga suurfilm „ANDY HARDY ARMUB“.

„METROPOL“ näitab kaksikeeskava. 1) DZUNGLISSE KADUNUD; 2) TÛTARLAPSED VALGES. Viimases kuuleme võrratuid laule ja vene romansse.

„Roxy“ laval ja ekraanil

Tartu teatri- ja kinopublikule avanes möödunud nädalal küllaltki tore juhus näha ilusa naisenimega operetti „Roxy“ kahes valguses — laval ja ekraanil. Kahetsemist väärib vaid asjaolu, et „Roxy“ esietenduspäevad esietenduskinos „Apollo“ ja teatris „Vanemuine“ ei langenud samale päevale. Ka ei olnud tartlastel küllaltki arusaadav ja teada, et kinoekraanil jookseb „Roxy“ on sama, mis tuleb teatris operetina lavale. Kino „Apollo“ lõpetas „Roxy“ linastuse möödunud nädala esimesel päeval ja „Vanemuine“ omakorda korraldas esietenduse sama nädala neljapäeval. Mõlema ettevõtte direktsioon oli nähtavasti talitanud kodulähedase äranägemise järgi, mispärast ei võinud ka „Roxy“ esietenduspäevad ühtuda. Juhuseks võib vaid lugeda nädala ühtumist, milline on isegi saatuse suurim saavutus. Kino reklaamid vitriinides ja ajalehtedes ei suutnud küllaldaselt kõiki operetihuvilisi võluda. Paljud reklaamilugejad olid nähtavasti arvamisel, et „Roxy“ on tavaline lõbus jant, mitte aga ilus operett ja jätsidki selle kinos vaatamata. „Vanemuine“ oli selles mõttes laisk, et ei teinud juba varakult laiematele hulkadele teatavaks „Roxy“ lavaletulekut. Kino vastav juhatus oleks suutnud „Roxy“ linastamisel teha õiget ja kohast reklaami, — rahva tähelepanu juhtinud just asjaolule, et sama „Roxy“ kodulinna näitlejatega lavastatakse ka „Vanemuises“. Selline reklaam oleks olnud kasuks mõlemale kunstiteemile! Seepärast oleks soovitatav edaspidi näha kino lähenemist rohkem teatritele ja vastupidi. Ka tuleks kord kaotada igasugused eelarvamused ja esikohale tõsta mõlemi poole juures vastastikune koostöö!

Need, kes nägid „Roxyt“ nii ekraanil kui ka laval, võivad opereti kui terviku kohta arvustuse näol õigekujulise pildi anda.

Seda, mida lava tehniline külg ei võimaldanud, nägime ehtsas ja suurepärase valguses kino-ekraanil. Näitena kas või reis rongil ja suurejooneline

jalgpallivõistlus avaral spordiväljakul, millist osa võiks nimetada opereti põnevamaks ja ilusamaks osaks sportlikust küljest ja seda enam, et opereti liberttoautor on oma töö rajanud just sellele sportlikule kuldsele noorusele.

Operetiansamblis tuleb ette ka erinevusi. Nii on filmilavastuses Roxy peigmeheks šotlane Sam Cheswick ise, kuna teatrilavastuses näeme sama isikut liikumas Roxy onuna, kes kõikjal Roxy otsimisel saadab õnnetut peigmeest Bobby Wilkins'it. Opereti sündmustik filmis kui ka laval näib olevat sama, välja arvatud mõned peensused, mida filmis on võimalik tehnilistel põhjustel lavast paremini esitada.

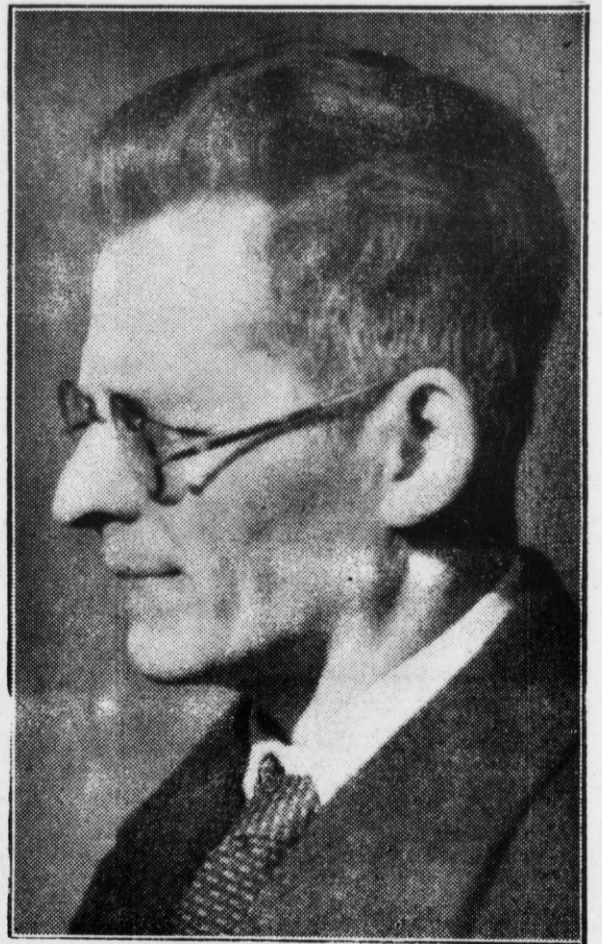
Operett ei oma küll eriti nauditavat muusikat ja küllaltki head sisu, kuid tema vooruseks on hea humoristlik külg ja kuldsele noorusele toetuv tegevus sportlikust küljest vaadatuna. Kes ei tahaks lõpuks olla hea sportlane — jalgpallimängija! Viimase küljest väärib operett alati vaatamist ja tõsiselt patustaks iga sportlane enda vastu, kui ta jätkaks vaatamata „Roxyt“ kas laval või ekraanil.

Meie huumorimeel küllastub selle opereti vaatamisega, kuna vanal šotlasest onul on alati parajal kohal õiged sõnad. Nii manitseb ta kõiki igal sammul šotlase kombe järgi kokkuhoiule. „Ikka kokkuhoidlikumalt — ikka kokkuhoidlikumalt! See on maailma tähtsamad asju,“ on vana šotlase motoks.

Kui arvestada „Vanemuise“ õnnestunud opereti-ansamblit, siis seda enam tohiks käesolev operett tartlastele huvi pakkuda.

Loodame, et tartlased saavad suve poole näha veel kord „Roxyt“ ka filmis, mille eest hoolitsevad kindlasti kohalikud kinod, lastes selle ekraanile teiskordselt. Seda soovime meie kõik südamest!

„Roxy“ austaja.



Ed. Viiralt,

kes organiseerib oma ja teiste kunstnike teoste näitust kohvik „Columbias“. Näitus avatakse tuleval nädalal.

Tallinna malenooruse ühisperere

TKMALÜ 50 ruudulise laua jungrit

Üheks nooremaks pealinna ühise huvialaga koolinoori koondavaks ühinguks on TALLINNA KOOLINOORSOO MALETAJATE ÜHING (TKMALÜ). Ühing asutati 1937. aastal 10. detsembril, siis, kui male hakkas meil tungima laiematesse rahvakihidesse. Asutatud koolinoorte organisatsioonil oli asutamisaastal liikmeid 50 ümber, milline arv tähistab ka ühingu praegust liikmete arvu pooltest esikohal J. Vestholmi eragümna., Prantsuse lütseum, Vene eragümna. ja T. L. P. Komm.-kool.

TKMALÜ tegevust juhivad koolinoortest juhatus järgmises koosseisus: esimees A. Elango (T. Tehnikum), sekretär R. Renter (Pr. lütseum), laekur Ü. Allan (J. Vestholmi eragümna.) ja ametita liikmed prl. E. Saar (T. L. 3. gümna.) ning J. Nuut (Gust.-Adolfi). Ühingu vanemaks on poeglaste kommertskooli õpetaja hr. Valter Kask.

Ühingu toimuvad võistlused, koosolekud jne. peetakse poeglaste kommertskooli ruumes, Sakala tän. 51. Neis ruumes on TKMALÜ tegutsenud asutamisest saadik. Vahepeal taheti saada luba Pr. lütseumi ruumide kasutamiseks, kuid mitmesuguste asjaolude tõttu ei tulnud sellest midagi välja.

Ühingu varanduseks on üks malekell ja 15 partiid malet, viimastest on osa saanud kasutamiseks E. Maleluidult. Kella on TKMALÜ-le kinkinud tuntud koolinoor-maletaja L. Brašinski. Mängude muretsemiseks ja mitmesuguseks jooksvaiks kuldadeks saadakse raha liikmemaksudest ja toetusist.

Praegu on ühingu juba ammu alanud koolinoorte esivõistlused nii 1. kui 2. klassis. Võist-

lejade klassidesse liigitus toimus alles möödunud aastal. 1. klassi eraldati tegevusaasta 14 paremat maletajat. Praegu juhivad 1. klassi turniiril Raul Renter (Pr. lütseum). 2. klassis on võistlejaid 28, kusjuures võisteldakse kahes grupis. 1. grupis juhivad praegu H. Jürgens (Komm.-kool) ja 2. grupis R. Teene (samuti Komm.-kool). 2. klassi 6 esimesel tuleb edaspidi mängida 1. klassi 6. viimasega omavaheline turniir, et selgitada 6 paremat, kes pääsevad 1. klassi.

Võistlustest osavõtumaks on 50 senti, millest 25 senti on väikeseks kindlustuseks, et ära hoida loobumisevõitude andmist. Kes võistlejaist loobumisevõite pole annud, sellele maksetakse hiljem 25 senti tagasi.

Lähema tuleviku kavatsustest oleks mainida välktorniiri korraldamist koolinoorte välgu-meistri nimele. Veel on kavas eelmise aasta eeskujul esivõistluste korraldamine tütarlastele. Möödunud aastal oli osavõtjaid E. Lenderi ja T. L. 3. gümnaasiumist kokku 6 võistlejat. Koolinoorte nais-meistriks tuli teatavasti prl. E. Saar 3. gümnaasiumist. Kuigi osavõtjaid on vähe, viiakse esivõistlused siiski läbi.

TKMALÜ tegeleb ainult male praktilise osaga — seega mängude ja võistluste korraldamisega. Mingisuguste teoreetiliste loengute ja algajale male õpetamisega ühing ei tegele. TKMALÜ liikmed peavad juba tunda kõik päris korralikult malesaladusi ja ühingu ülesandeks on ainult noortele võistluskogemuste andmine.



Ants Eskola, kelle tuluõhtu oli eile „Estonias“.



ALFRED MÄLL — meie tõsteliikumise „hing“

A. Mäll

pajatab tublides tõstiatest

„Millised on meie tõstesporti väljavaated?“ küsime Eesti Spordi Kesklidu tõste-õpetajalt Alfred Mällilt.

A. Mäll, kes on parajasti tagasi jõudnud järjekordselt ringreisilt provintsist, kus jagas õpetust maasportlastele, seletas:

„Tõstesport, milline omal ajal oli meie kuulsusrikkam ala, aga ootamatult sööti jäi, hakkab nüüd jälle silmnähtavalt edeneda. Peame siin oma pilgu suunama just provintsi poole, kuna siit võib kõige lähemas tulevikus võrsuda silmapaistvaid kangimehi.“

„Keda võib pidada noorematest tõstjatest momendil lootustandvamateks jõudeks?“

„Raskekaalus on oma kaader välja kujunemas peamiselt Tartumaal. Siin võiks



nimetada nimesid, nagu Laine, Vöngersfeldt ja P. Unt. Kui nendele lisada veel sindlane Maarits ja tallinlane E. Vaikma ning nad ühekorraga saaks lasta võistelda, siis võiks üllatavaid tagajärgi näha. Poolraskekaalus on kõvemad nimed E. Vaikma 2., V. Tamm, J. Koger, A. Salusoo ja K. Unt, kes kõik on võrdvõimelised mehed. Keskkalaalus on üldine tase hea. Nimetaksin siin sääraseid nimesid, nagu A. Vaikma, L. Lomp, P. Mürk, R. Tedrekull, F. Pääbus. Kergekaalus kerkis nüüd E. Lundi kõrval A. Lavin, aga ka V. Siirak ja M. Ilbak on agarad mehed. Sulgkaalus on meil nõrgemaid kaalusid. Päevakorrale on küll kerkinud R. Västriku, aga oma vanuse juures laseb ta vaevalt veel lootusi hellitada parema saavutamiseks. Noortest

võiks siin märkida järvalasi Meret ja Toomlat ning tartlasi Rebast ja Laasi, kuid nende arenemine võtab veel üpris tublisti aega.“

„Millised võiksid olla lähemas tulevikus meie tipud tõstmises?“

„Arvan, et pilt võiks kujuneda järgmiseks:

Raskekaal — Jugar 400 kg, poolraskekaal — E. Vaikma 340 kg, keskkalaal — A. Vaikma 340 kg, kergekaal — Lavin 310 kg, sulgkaal — Toomla 260 kg.

Et selliseid marke aga saavutada, selleks on vaja tubli tööd ja rohkesti võistlust.“

„Nü! — Aga väljavaated tõstesporti arenguks on siiski kõige paremad?“

„Kindlasti!“

Pühendatud naisele ja kodule



Irene Dunne tõendab, et Max Factor jr. retsept — mis teeb ilusaks, on tõesti õige.

Max Factor jr.

Maga end ilusaks!

Uni toob teile elurõõmu ning annab parima välimuse.

Ajaloost võime küll tuua näiteid, kus väga kõrge intelligentsiga on saavutatud suuri asju, puhates vaid mõned lühikesed tunnid. Meenutagem Thomas Edison'i või Napoleon Bonaparte'i.

Erandid on aga siiski olemas vaid selleks, et kinnitada reeglit. Enamik inimesi, eriti naised, ei talu kuigi palju eluraskusi, kui nad pole saanud korralikult puhata. Hollywoodlannad nagu Carole Lombard, Irene Dunne, Janet Gaynor ja teised ei lase endalt iial röövida hetkegi väärtuslikust uneajast. Nad teavad, et halb uni tähendab — siniseid silmaaluseid, halba jumet ja närvilisust.

Lühidalt, vähene uni teeks võimatuks korraliku töötamise ja seda ei riski ükski auhane ning tark naine.

Kes aga tagab, et ajal, mil tunneme end tõesti põhjalikult väsinuna, voodisse heites ka leiaksime und?

On mitmeid põhjusi, mis mõjuvad närvikavale häirivalt, laskmata inimesi uinuda. Unetult voodis pöörlemine on veel halvem kui terve unetu olek iseenesest.

Naine, kes päeva jooksul on teinud palju kehalist tööd, ei tarvitse tavaliselt unepuuduse üle kaevata. Organism ise hoolitseb automaatselt küllaldase puhkuse eest.

Daam, kellel päeva jooksul pole olnud kuigi palju võimalust liikuda, teeb targalt, jalutades enne voodisse heitmist ilusa pooletunnikese. See mõjub lihastele küllaltki meeldivalt-väsitavalt.

Sama kasulik kui jalutus on ka leige dušš õhtuti ning peale selle mõned pingutavad võimlemisharjutused.

Juhtub aga sedagi, et jalutuskäik ja dušš avaldavad inimesele hoopis vastupidist mõju. Siis tuleb loomulikult otsida teisi teid unepuuduse peletamiseks.

Mõned inimesed uinuvad kergemini, jättes õhtusöögi söömata. Teised jälle leiavad, et klaasike teed enne magamaminekut on parim unerohi.

Samuti meeldib paljudele enne magamaminekut veidi lugeda. Mõni kerge romaan võib tõepoolest mõjuda meeldivalt ja uinutavalt. Erutavad on aga kindlasti igasugused kriminaalromaanid. Nende lugemisest tuleb enne uinumist kindlasti hoiduda.

Unerohu ja igasuguseid tablette pole kuigi soovitatav tarvitada.

Parim vahend on — teha uni endale harjumuseks. Ka seda saab! Tuleb vaid iga päev teatud kellaajal heita voodisse ja püüda uinuda. Varsti tuleb uni siis iseendast.

Ning nii tõestub odavaim ja lihtsaim iluravi reegel — maga end ilusaks!



... Õõsel kannab elegantne daam mugavat triibulist pidžamat



... kohvikus laia klošmantlit rikkaliku nahakaunistusega.



ia sportides ratseptegumoes suusadressi.

MOE pärleid

PEENFNLNGRAANIST HÕBEDASED NÕÖBID

on sobivaks kaunistuseks igale päraslõunakleidile.

OMAPÄRANE

on ka krae ja manseti-garnituur eredast pehmest vildist. Materjalina võib kasutada vanu kübaraid.

IGASUGUSTEST LÕNGARESTIDEST

saab suurepärase garnituuri vanemale villasele kleidile, mille ülalosa ja kaenlaalused kulunud. Nüüd võib välja lõigata ja asendada kootud ülalosa.

PÄRLTIKANDITEGA ILUSTATUD TASKUD

sobivad hästi tumedale teatrikleidile, moodustades meeldiva ansambli kaela vübritseva pärlikeega.

VÄGA EFFEKTSILT

mõjuvad vildisa kinnitistlilled lihtsal sportmantlil.

KÄSITSIKOOTUD PULLOVER

on tehtud võimalikult harvade pistetega, nii et alla asetatud brokaatalus võluvalt läbi sätendab. Selline kombinatsioon võimaldab džempri kanda ka päraslõunakostüümina.

PEHME ŠINILLVÖRK

ripub alla sinise tillukese kübara tagant, hoides koos hästikammitud paažsoengut. Kübara ääre ümber on asetatud kirju sulg.

ÕHTUKS

on mõeldud suur must ahvinahatask, mis valmistatud pompaduristiilis ja kaunistatud paksude kuld- nööridega. Väga elegantne on paks kuldvöö, mis moodustab koti sanga.

LAIADE NAKHILUSTUSTEGA

on kaunistatud valge villane mantel. Suur pruun karusnahast krae ja pruunid taskud moodustavad suurepärase kombinatsiooni valge villasega.

VALGE VILLASE RIIDERESTIST

saab endale valmistada toreda sportliku pluusi, mis hästi sobib tumesinise kuuega.



Ruth Hussey oob iga hommiku klaasitäie keetmata piima, mis pдавat alal hoidma õrna ja puhast jumet.

Ma olen ema!!!

Kõneldes Hollywoodi filmi-
tähtedest, kujutleme neid
vaevalt hoolikate emade või
innukate perenaistena. Ometi
leidub filmilinnaski naisi, kes
peavad ürgset naise kohust
— perekonna soetamist, ilu-
saimaks ülesandeks maailmas

Anname sõna vastsele emale
Maureen O'Sullivanile

Ma sain alles hiljuti emaks. Too teadmine aitab
mul mõista paljude teiste naiste muresid ja rõõme,
kes samuti on emad.

Sõbrad hoiatasid mind — tänapäeval last sün-
nitada, see nõuab palju julgust. Nad mainisid, et
maailma tulevik on üpris tume. Kõikjal möllab
sõda, kõikjal rahutused. Elame nagu vulkaanil.
Võib-olla ei saa meie lapsed maitsta enam neid
mõnuseid, milliseid oleme nautinud meie. Mõningad
ütlevad, ma olevat kas väga arg või väga isekas,
et sünnitasin lapse sellisel ajal. Usun, et ma pole
kumbagi. Laps on armastusevili ning armastus ei
tunne argust. Samuti usun vaevalt, et oleksin
isekas.

Kuna on veel teisigi noori emasid terves maa-
ilmas, kes kardavad veldi oma laste tuleviku pä-
rast, tahaksin neile kõigile öelda mõne sõna.

Ma olen moodne naine. Jajah, see tõsiasi häm-
mastab isegi mind. Mul on karjäär. Ma olen ise-
seisev. Ning see kõik on ometi ülilmoodne. Kui on
aga vanamoodne, hinnata üle kõige maailmas kodu,
meest ja last, siis olen kindlasti ka ülimalt vana-
moodne. On kindlasti tuhandeid naisi, kes võivad
olla ühel ajal emad, töötavad naised ja armastavad
abikaasad.

Pean ütleva, et minul on olnud kohutavalt
õnne. Tol oktoobripäeval aastal 1929 kui Frank
Borzage „leiutas“ mu Dublini „Palaga“ restoranis,
olin ma päris lihtne iiri plika. Need olid arvatavasti
mu tedretähed, mis teda võlusid! Ent siiski andis
ta mulle osa kuulsa McCormacki filmis „Song of
my heart“. Ja siis tulin üksinda Ameerikasse. Usun,
oleksin teadnud, mis mind siin ees ootab, poleks
ma vist eales oma jalga Ameerika pinnale tõst-
nud. Oleksin selle suure üksinduse eest, mis mind
siin Hollywoodis tabas, pugenud pakku — ning
poleks vast iialgi kohanud John Farrowga. Ameer-



Talidüüli mees... Brigitte Horney ja
Mathias Wiemann.

Nii naeratab õnne-
lik ema! Maureen
O'Sullivan oma
vastündinud poju-
kesega.



rikast ja Hollywoodist ei tunneks ma nüüdki puu-
dust, ent ma ei suuda kujutleda elu ilma John
Farrow'ta. Teadsin seda silmapilgust, mil teda
kohtasin.

1930. aastal oli äsja lõppenud maailmakriis, ent
selle tagajärjed olid veel kõikjal selgesti näha. Isegi
filmilinnas ei elatud endise lõbususega ja keegi
ei hoolinud väikesest iirlannast, kes Foxi juures
oli valmistanud paar filmi. Pidin juba sõitma tagasi
koju, kui mulle pakuti kummalist osa — Tarzani
pruuti. Kujutlege vaid, auväärt iirlanna Dublinist
ja Tarzani pruut! Ma kahtlesin, ent nähes John
Farrowd, ununesid igasugused kaalutlused ning
ma otsustasin, et sõidan Iirimaale vaid temaga koos.
Nii oligi.

Ning nüüd olen ema. Ma pole iialgi unistanud
kas ainult poisist või tüdrukust. Mu ainus soov on
vaid see, et ta oma hilisemates aastates oleks oma
käitumises ja mõtlemises karmilt siiras ning indi-
viduaalne. Ta peab oskama ise elus läbi lüüa.

Minu poiss peab endale ise valima elukutse,
meie ei sunni talle peale ühtegi ala. Tahan aga
kindlasti, et ta tunneks võimalikult põhjalikult
vähemalt kahte-kolme ala. Tänapäeval, kus ärid
kergelt võivad minna pankrotti ning iga tööala
ähvardab hädaoht, pole kunagi võimalik osata
liiga palju.

Hakkan oma lapses kasvatama distsipliini-
tunnet juba maast madalast. Tal saavad olema oma
väikesed kohustused, milliseid ta täpselt peab täit-
ma. Laps, kellele juba varajaseimas nooruses imbu-
tatud kohusetunnet, ei unusta seda hilisemas eluski.

Põlvenen sõduriperekonnast. Mu isa ja kõik
esiisad on olnud sõjaväelased, vist seepärast ei
kardagi ma nii väga sõda. Loomulikult pole ma
sõja pooldaja, sest seda pole vist ükski naine.
Ometi ei soovi ma sedagi, et mu poeg oleks veen-
dunud patsifist. Tahaksin talle anda sõjaväelise
kasvatuse mõnes ameerika kolledžis ja ta siis saata
Inglismaale ülikooli.

Arvatavasti olen eht-emaalik mainides, et ma ei
suuda harjuda mõttega oma poja võimalikust abi-
ellumisest. Loomulikult peab ta abieluuna ent

tahan, et ta enne on näinud maailma ning oskab
abielule pühendada sellist tõsist tähelepanu, nagu
see väärib.

Elukutseist meeldiks mulle kõige enam kirja-
nik. Mitte ainult seepärast, et ta isa on kirjanik,
vaid ka seepärast, et igal kirjanikul on nagu oma
sisemine kutsumus. Ta kannab oma ametit alati
endaga kaasas ning ainus ese, mida ta töötamiseks
vajab, on pliiats ning tükikene paberit. Inimene,
kes tahab olla hea kirjanik, peab tundma põhja-
likult ennast ja teisi ning oma üldhariduslikke
teadmisi. Ja ma loodan, et minu pojast saab kunagi
kuulus kirjanik!

Võib-olla paljudele tundub kummalisena ja
uskumatuna, kui ütlen, et kavatsen anda oma pojale
uskliku kasvatuse. Tahan, et tal oleks millelegi
toetuda, kui maailm näib talle liiga keerulisena.
Olen ise alati olnud sügavalt usklik, seda on muu-
seas enamik iirlasi, kuigi selline kujutlus sobib
vaevalt kuulsa kinostaari ideaaliga.

Need on ju kõik alles kauged tulevikuunistu-
sed, millest kõnelesin praegu. Kas nad täituvad,
seda näitab aeg. Tõsi, tänapäeva maailm on karm,
ent ta on suutnud mu lapsele siiski pakkuda lõp-
matu hulga ilusat.

Mu poiss võib istuda Kalifornia sooja päikese
paistel ning juua tervisttoovat apelsinimahla. Tema
teenistuses on kümned arstiteaduslikud imed, mil-
liseid aastate eest veel ei tuntudki. Ta on sündi-
nud hõbelusikaga suus. Loodan, et ta iial ei saa
tundma puudust. Alati peab tal olema puhas ja
soe kodu, kuhu ta võib pugeda peitu elutor-
mide eest.

Ma ei saa kõnelda teiste noorte emade eest,
ent usun, et see on meie kohus. Tuua ilmale pare-
maid olevusi, kes suudaks kunagi uuesti ja kindla-
malt üles ehitada seda, mida praegune inim põlv
lõhub. Pole tähtis, kuidas elame, tähtis on vaid
see, et me elame. Mõni lendlev lind, hää telefonis
— see on elav. Ja ainuke isekus, mida võiks tunda,
oleks see, kui ta keelduks oma hõltsel sõbrast
— et too ilole ei saaks nauda selle maailma
ja ka inimest!

Uudiseid

ameerika „illusioonivabrikust“

Foto MGM



Ann Sothern oma partneritega uuest helifilmist „Joe ja Ethel Turp külastavad presidenti“.

„Suletud!“ ähvardab meid sedel 20-th Century Fox studio uksele, kui meelsasti tahaksime piljuda „Grapes of Wrath“ filmimist. „Külastused keelatud“. Selle uue suurfilmi käsikirja ja vāntamise ümber valitseb suurim saladus. Teatakse vaid, et Zanuck ostis käsikirja hiigehinna eest ning et Henry Fonda on üks peaosalisi.

Kuidagi viisi õnnestus meil siiski pääseda sisse salapärasest uksest. Ja mida me nägime — lagunenud talumaja, mille ees seisib parajasti Henry Fonda triibulises vangirietuses. Äkki, taevast, aga ometi samuamul polnud pääsenud California filmistuudiosse, olid meil suud-silmad prahti täis.

„Tere, tere“, tervitas meid seepeale naeratades režissöör John Ford, „kuidas meeldis teile meie väike filmitud liivatorm. Kena, et tulite.“

Kah külalislakhus!

Loodetavasti on „väike vana New York“ meile vastutulelikum. Siin näeme Alice Fayd tema karjääri paljutöötavaimas osas. Ta mängib nimelt kergemeelset haaritüdrukut aastast 1807, kes armastuse läbi saab õilsaks ja puhtaks. Too armastus on Richard Green, ehk auralaeva leitaja Fulton, kelle töö ümber filmi sündmustik keerleb.

Näeme parajasti esimese auralaeva proovisõitu. Kõik kõrged harrad on pardal — kui äkki paat hakkab vajuma. Kohutav katastroof! Õnneks on filmiookeanidel kindel põhi ning läbimärjad tegelased sammuvad vaevalt põlvkõrgusest „ulgu-mereest“ läbi kaldale. Laeva põhjast leitakse aga suur auk.



Foto Ufa



Marika Rökk flirdib Willy Frittsiga helifilmis „Naised on siiski paremad diplomaadid“.

„Torpedeeritud,“ arvas tilkuv Greene südame-täiega.

Järgmises stuudios katsetab Nancy Kelly komöödiaga „Ta abiellus oma naisega“ ning Sonja Henie on loobunud üiskudest suuskade kasuks filmis „Kõik juhtub öösel“.

Sonja kannab veetlevat sinist suusaülikonda ning võrgutab Ray Millandi ja Robert Cunningsit. Viimased on kaks võistlevat reporterit, kes peavad selgitama kellegi kuulsa žurnalisti salapärase kadumislugu. Sonja nende ülemuse tütrema mängib lapsehoidjat ja ajab poiste päid segi.

Parajasti filmitakse stseeni, kus Sonja tutvub poistega. Ta suusatab hooga mäest alla ja langeb neile otse käte vahele. Ikka ja ikka korratakse stseeni, sest kunstlik lumi sulab kiirelt ja kokkupõrked muutuvad üha valusamaks. Sonja on filmimise lõppedes värske kui kala vees. Cunnings aga arvab: „Nüüd tean, milline võib olla tennisreketi tunne, kui pall talle vastu põrkab.“

Warner Brothers on loobunud oma ajalooliste filmide vāntamisest ja näitab nüüd George Rafti „Nähtamatutes triipudes“ (Lugu Sing-Singist), kus tal partneriks Bill Holden ja Humphrey Bogart ning naistähiks Jane Bryan.

Teises stuudios võitleb seadusesilmaga kuulus gangster James Cagney, valmistades politseile peavalu „Võitlevas 69-sas“.

Carole Lombard on RKO juures muutunud endisest vambist hoopis pühaks naiseks. Ta mängib filmis „Vigil in the night“, mis on lugu halastajaõest, kes armastab lapsi ja tema õest, Ann Shirley, kes eelistab kergemeelset elu. Kui Ann satub täbarasse olukorda, aitab Carole ta sealt välja ning annab peale muu ka veel tagasi elurõõmu endisele arstile Brian Ahernele.

Paramountil on sel korral vaid üks film töös. Dorothy Lamour laulab oma uues filmis „Teekond Singapurist“ — aga seekord ilma tavalise sarongita. Ta partneriks on Bing Crosby ja Bob Hope.

„Teekond Singapurist“ viib meid aga otse „Columbiasse“, kus Rosalind Russell ja Cary Grant filmivad „His girl Friday“. See on lugu innukast naisreporterist igasuguste salapärase mõrvalugude ja nende avastamisega.

Vahepeal terve tegelaskond narrib Rosalindi tema kübara pärast.

„Istutage sinna ometi mõni lill,“ arvab Cary. „See kübar on filmimisel kindlasti veel küllalt kasulik,“ arvab Ros külmavereliselt.

Ja nii osutubki. Helimeister otsib järgmise stseeni jaoks erilist sahisavat heli. Juhuslikult oma kübaraga mikrofoni riivates tekitabki Ros selise heli ning nüüd on tema käes kord triumfeerida: „Kas ma ei õelnud!“

Metro juures valmistab Robert Montgomery draamatilist „Chicago krahvi“, mis kõneleb endisest gangsterist, kes Inglismaal valitakse ülemkotta.

Joan Crawford mängib filmis „Not too narrow, not too deep“, kuna Jeanette MacDonald ja Nelson Eddy pühitsevad jälleägemist „Uues kuu“.

Lubitš, kes nii edukalt tegi Garbo comebacki „Ninotskas“, on režissööriks Margaret Sullavani filmis „Äri ümber nurga“.

Huvitavaim kõigest Metro filmidest on aga „Joe ja Ethel Turp külastavad presidenti“, mis on teinud Lewis Stonest presidendi ning Ann Sother-nist tähe.

Jatkab uudiseid — hüvasti!



Kas piinlik moment. Irene v. Meyendorff, Charlotte Thiele ja Carl Raddatz helifilmis „Tantsides ümber maailma“.

Sosinaid Hollywoodis

Tony Martin on loobunud suure Broadway revüteatri lepingust, et veeta koduseid õnnelikke päevi Alice Fayga.

Oma värske abikaasa eemalolekul nähakse Merle Oberoni filharmoniakontsertidel üksinda...

Robert Preston ja Randolph Scott on Dorothy Lamouri innukamad saatjad kontsertidel ja lokaalides...

Jackie Cooper külastab kõiki esietendusi Judy Garlandiga...

Edgar Bergen ja Los Angelesi seltskonnadaam Germaine St. Kay on tublisti armunud...

Kõneldakse jälle Greta Garbo armulugudest ning ta väljavalitu on endiselt „vana armastus“ George Brent. Kuhu jääb aga siis Betti Davis?

OED — VOISTLEJAD.

Olivia de Havillandi ja ta õde Joan Fontaine vaheline „võistlus“ valmistab Hollywoodile sageli lõbusaid momente. Viimase „roundi“ võitjaks jäi Joan.

Olivia kutsuti ühel päeval tagasi Selznicki stuudiosse „Gone with the Windi“ järelvõtteile — ent ta ei saanud jumeustulda oma tavalises garderoobis, vaid pidi end minkima pakk-kastil.

Küsimusele, kes ta garderoobi siis nüüd kasutavat, vastati: „Meie staar, miss Joan Fontaine.“

Alul oli Olivia pahane, ent kui õde ta oma juure kutsus, sai ta aru, et see kõik oli olnud vaid heatahtlik nõokamine.

Ginger Rogers armastab lugeda majandusteaduslikke teoseid...

Herbert Marshall on loobunud kõigist oma seistest südamedaamidest ja elab erakuna Woodburys...

Stepan Rasin

Suurfilm „Stepan Rasin“ kirjeldab vene rahva minevikku — see on pühendatud rahva mässule 17-dal sajandil.

17-nes sajand. Venemaal valitseb Aleksei Mihhailovitš, kuulsas Peetri I-se isa. Vana feodaalkord pole veel haihtunud. Suurt riiki valitsevad oma äranägemise järele bojaarid ja vürstid. Hoollitsedes vaid oma isikliku heaolu eest, nad talitavad tsaari nimel oma huvide kohaselt talupoegade ja linnarahvaga. Ainult ühes Venemaa nurgas valitseb veel ärarippumatus — bojaaride ja tsaari käsilaste võim sinna ei ulatunud — Kagu-Venes, kus Dnjepr, Doni ja Volga piiritlevad elutsesid vabad kasakad.

Jälitamistele vaatamata pagesid maa kõigest nurkadest sinna tagaotsitavad. Seal valmib mässu kava tsaari ja bojaaride-rõhujate vastu. See mäss puhkes aastal 1667 Stepan Rasini, keisri poolt karistatud atamani noorema venna algatusel (eestvedamisel).

Volgal salk mässavaid talupoegi ja kasakaid tungivad kallale tsaari laevastikule ja patriarhile ning vangistavad tema. Edu tiivustab mässajaid: nad siirduvad itta, vabastades talupoegi bojaaride ja tsaari võimu alt. Rasini väesalk ilmub vene linna Astrahani.

Stepan Rasini üha kasvav edu häirib tsaari, kes, olles võimetu hävitama Rasini aasas võitluses, snadab oma bojaare rikkaste kasakate juure. Viimase abinõuna

võetakse tarvitusele spionaaž ja provokatsioon.

Tsaari käsilaste kätte langeb Stepan Rasini naine, kes piinatatakse surruks. Rasini ei alistu. Jälitamised ei pidurdu, vaid tiivustavad uutele tegudele. Tema väesalg üha kasvavad ja muutuvad ähvardavaks. Teist korda Rasini ründab Astrahani, vallutab kindluse ja mõistab omakohut bojaaride üle. Astrahani siirdutakse Simbirskisse, kus algab võitlus keisri vägede vastu, kes on ülekaalus. Mässulised võitlevad kangelaslikult, kuid lahing nurjub Rasini juure saadetud reeturi äraandmise läbi. Rasini väesalgad hävitatakse ja ataman võetakse vangi. Enne karistust teda piinatatakse.

Rasini — kui hiilgavamast ja romantilisemast kujust vene ajaloo — on rahvas loonud palju laule ja legende. Seda rahvakangelast kujutatakse filmis sellisena, nagu teda nägi rahvas ja sellisena, nagu ta tegelikult oli: julgena, rõhutute kaitsjana ja kättemaksjana rahva eest. Filmi lavastajad valmistasid muistete kavandite järele ülesvõtte jaoks Astrahani muistse kindluse, Moskva piinamiskambri ja igivana aerulaevastiku. Film viib vaatajad tundmatu maailma enne-Peetri-aegele Venemaale, meenutades meile muistseid gravüüre.

Rahvakangelase Rasini kuju, mineviku kunstiline ja ajalooline toelikkus kindlustavad sellele esiletõstmist väärivale teesele teenitud edu.

Operiball

Geza v. Bolvary, tuntud suurte muusikafilmi režissöörina, on ka uue lõbusa helifilmi „Operiball“ lavastajaks. See on äärmiselt vaheldusrikas, lõbus ja keeruliste olukordadega suurfilm, mis loob vaatajale tahtmatult hea tuju.

Juba näitlejate koosseis näitab, et filmilt võib loota palju. Paul Hörbiger, Hans Moser, Theo Lingen ja Fita Benkhoff — need on ometi tuntuimad saksa karakterkoomikud, kellele lisanduvad meeldiv Heli Finkenzeller ja uus Viini filminägu Marte Harell. Viimane tohiks õige pea kujuneda publiku lemmikuks.

Operiball on täis tuhandeid kiusatusi. Kes sinna läheb, unustab oma mured ning isegi pühast inglisi võib saada väike patustaja. Operiballil on kõik lubatud, see toob inimeste südameisse revolutsioonilisi mõtteid ning hiljem on jälle küllalt tegu sassiläänud vahelkordade klaarimisega.

On ju operiball vaid kord aastas. Ning üks kord pole kordagi! Nii arvatakse vähemalt tagant järele ja unetatakse kauniste valsimeloodiate mälestusi.

Me esitleme:

Georg Dannhäuser — rikas õllefabrika omanik, väga elurõõmus, väga kergemeelne ning suur naistarmastaja.

Proua Elisabeth Dannhäuser — ilus, elegantne, hellitatud. Ta ainsaks mureks on uued kleidid ja kübarad — ning oma abikaasa kõrvalhüpped. Tema arvates leidub kaheksaguseid abielumehi — selliseid, kes lasevad end tabada ja selliseid, kes alati oskavad välja rabeleda. Tema mees kuulub viimaste hulka.

Paul Hollinger, riidefabrikant provint-sist. Veidi elumehelik, ent siiski piilub provints läbi.

Helene Hollinger armastab oma meest ja see sobib talle hästi. Enne Hollingeriga abiellumist oli ta armastuseks —

Willy Stelzer. Väga sümpaatne noormees, kes komponeerib kergeid valsse.

Kodanik Kohmuse riimiread.

Moodne daam

Lugupeetud ristirahvas!

Minu järjekordne jutuväline on praegu möllav külmaline. Külma, mis teinud palju kurja, asund mõnel mehel turja, võtnud ära jalgu, käsi sellel, kes on ära väsinud ning on puhkama siis hangel jäänud nüüdsel külmal kangel. Haiglas külmunuid kõik nurgad täis on, kodus ka kõik urkad. Ühel jalge küljes jää, teisel paistetatud pää, kolmandal on sõrm kui pulk, neid sääl lugematu hulk. Millest on see „haigus“ tulnud? Keegi pole paljas olnud. Seda küll, kuid napilt liiga riietatud on me piiga. Näitsikul on juuste-



Franz Schneider on ta sõber ja kunstnik, kes neid laule laulab.

Eduard von Lamberg kujutab endast tüüpilist monokliga varustatud parunit, kuna tema abikaasa Hermine veedab oma aega peamiselt sellega, et kirjutab mehele ette, mida too teha ei tohi.

Siis on veel preili Hanni, Dannhäuserite tootüdruk, kes armastab peagu igat meessoost olevust ning teener Philipp, kes kuulub isegi rohtu kasvatav.

Ei tohi ka unustada separee kelnerit Anton Hatsekit, kes hea jootraha eest on valmis igaks teoks, ning kena „balletirotti“ Mizzi, pettunud abielumeeste lohutajat.

Need on kujud, kes kerkivad esile „Operiballi“ kirevas sündmustikus. Juhtub, et härra Dannhäuser eksib Veemusmelele, proua Hollinger jätab maha oma süütuse-pantseri. Ning hiljem, kui tuleb kassiahastusega esmaspäev — siis on küllalt tegu segiläänud vahelkordade klaarimisega.

Kodanik Kohmus.



Hilinenud jõuluvana külastab Charlotte Thielet ja Irene v. Meyendorffi.

Nurjunud pidu

Punapä ne „aumees“

Vaevast jõudnud siseneda saali, märkab Maimu juba kokkumise tantsides mööduvat punapealist Leksi. Ka Leks on teda märganud ja noogutab tervituseks.

„Pidi just tema nüüd siia tulema!“ mõtleb Maimu nukralt.

Nüüd on ta ilus õhtul luhta läinud! Maimu tunneb oma onupoega Leksi küllalt hästi. Ta oli kodus rääkinud emale, et läheb Vaike sünnipäevale. Muidu poleks ema teda üldse välja lubanud säärase külma ilmaga. Ja ta tahtis nii väga peole minna! Leks oli just neil olnud ja teda välja kutsunud. Aga Leksiga välja minna! — parem ta istuks juba kodus. Säärane ennast täis poiss, kes leiab ainult halbu sõnu teiste kohta ja taevani tõusvaid võrdlusi ning ülistusi enda võimetele ja oskusele. Täna ta ei lahku kindlasti sammugi Maimu kõrvalt, sundides tütarlast olema oma väljavalituks. Andes muidugi mõista, et vastasel korral saab Maimu ema teada tütre vales. Ja säärase alatusega saaks Leks kindlasti hakkama, kui ta teda nüüd vihastaks! Ja ometi ei taha Maimu oma emakest kurvastada — kuigi viimane on nii vanamoeline ja ei luba tütarlast pidudele tantsima. Pealegi loodab Maimu just sellel peol kohata seda blondi noormest, kes talle meele oli jäänud eelmisest sama klubi peost.

Maimu on lootusetus meeleolus. Endine hea tütu on nagu käega pühitud! Nüüd kohe peolt lahkumine ka ei aitaks! Paari päeva pärast neile tulles hakkaks Leks kohe ääri-veeri rääkides emale Maimu salajasest peol käimisest mõista andma.

Juba tüüribki Leks oma lodeval kõnnakul Maimu poole.

„Tere õhtust! Kas sõbratar peab oma sünnipäeva siis peal?“ lausub Leks kahjurõõmsa muigega.

Maimu otsustab apelleerida Leksi rüütellikusele ja jutustada Leksile kõik, välja arvatud muidugi blond noormees.

„Ma tahtsin täna nii väga peole minna, ja kuna ema nii-kui-nii poleks lubanud, otsustasin väikese vaele tarvitusele võtta. Ei tahtnud teda pahandada. Sa oled muidugi minu poolt ja aitad mu saladust hoida?“

„Eks seda näeb. Kindlasti tean öelda vast ainult peo lõppedes!“ lausub Leks mõtlikult, ja lisab tagamõttega: „Igatahes, kui sa minuga õhtu veedad, pole emal kindlasti tarvis pahandada!“

Maimu ohkab salaja. Leksi aumehe mõistete juures ei saa kuidagi valesti aru saada öeldud lausest. Tereve õhtu... — aga sealt lähebki too blond noormees. Maimu on lausa ärevuses. Noormees istub lähedale toolile ja laseb silmil käia üle publiku. Kohates Maimu pilku, näib, nagu püüaks ta midagi meenutada! Alateadvuslikult naeratab tütarlaps — saades vastunaeratuse osaliseks. Äkki tõsineb noormees, märgates tütarlapse kõrval ka saatjat.

Ka Leks on juba märganud toimunud naerastuste-mängu.

„Mis sa vahid võõraid poisse!“ kätartab ta peaaegu vihasele Maimule. „Pealegi veel see pikk kolaks. Ma ei tea mida tüdrukud temast leiavad. Mis on üldse blond poiss?“ asub sealsamas pisema seletuse juure: „Nagu lahja tee! Ei mingisugust temperamenti, kas või ainult juustest!“ seletab Leks oma vaateid, tõmmates hoolitsemiselt üle oma eeskujulikult õlitatud punaste temperamentide. Haartes Maimul hoolimatult käelt, veab ta tema selle blondide juuste mõju- piirkonnast välja.

Nii nagu Maimu kartis, on Leks tal kogu aeg takjana küljes, ega mõtlegi teda silmist lasta. Maimu püüab küll juhtida Leksi tähelepanu ta sõpradele ja ilusatele tütarlastele — kuid Leks on lihtsalt lootusetult võimatu.

Et Leksist veidekesekski vabaneda, toob ta ettekäändeks sukakanda tekkinud augu, mida vaja parandada — lootes ühtlasi, et mingi imelik juhus ta Leksist vabastab.

Juhus näibki saabuvat sama blondi, saleda ja lõbusa näoga noormehe näol. Jahutusruumi algul kohates palub ta tütarlast otsekohe tantsima. Saaliuksele aga jõudes, tunneb Maimu end äkki käsivarrest tagasi tõmmatava ja Leksi õline pea ilmub nähtavale.

„Halo, noormees!“ koputab ta Maimu unelmale üleolevalt öäle: „mu tütarlaps lubas selle tantsu ammugi minule!“

Maimu on muutunud üleni punaseks. Ta tahaks otsekohe nähtamatuks muutuda — kuuldes Leksi nimetatavat teda oma tütarlapseks. Ja juba rebibki Leks teda tantsupõrandale poole. Heameelega hüüaks blond-noormehel, et ta pole seda tantsu kellelegi lubanud, kuid Maimu teab, kui alatu võib olla Leks. Ja seda kodust pahandust! Ema oleks ääretult kurb ja pahane, kuuldes, et tütar on talle valetanud.

Nii nad tansivad. Leks ja Maimu, kogu õhtu. Vahete vahel näeb Maimu ka blondi noormees, kuid see ei näi teda enam märkavatki. Maimu tahaks nutta — kuigi teab, et see ei aita!

Maimu heameeleks hakkabki pidu juba lõppema. See pidu, millest ta nii palju lootis ja millele ta ometi ainult meelehärma valmistas.

Rüütelhoid on inimesi puupüsti täis. Leks ja Maimu istuvad oodates peaaegu pooltühjas saalis. Leks leiab vist, et ta paras juhus! Tä

haarab Maimu ümbert, püüdes teda suudelda. Tütarlaps rabeleb kõigest jõust vastu. Seal soistab uljas kavalier:

„Ega sa ei taha ometi oma ema kurvastada ja majja pahandust tuua. Sa võiksid tõesti olla veidi lahkem mu vastu!“

Nüüd on juba ka Maimu kannatus säärase häbematus juures lõppenud. Kogu saal kajab heledast kõrvakiilust ja punased juuksed suuda-



Häid põnevusjutte pakub ainult

„FILM JA ELU“

vad vaevast võistelda aegamisi punetama lõõva põsega.

Seal tunneb Leks end korraga püsti tõstetavat ja uigav hääle laulub:

„Näib nii, noormees, et teie tütarlaps ei pea teid sugugi oma noormehes! Oleks vist üldse parem, kui veidikeseks eemalduksite ja end rahustaksite!“

Segajaks on jällegi too blond noormees. Andes Leksile kerge tõuke, tahab ta ka ise eemal-

IGAPÄEVASED LOOD

Pudelid, pudelid...

See juhtus „saiaapoes“

Oli tuisune pealelõuna, kui läksin poodi, lihtsasse „vürtspoodi“, et osta pakk „New-York“ sigarette

Kitsas poeruum oli aguli „kultuurikandjaist“ suurrättidega agulinaistest tulvil ja klatšijutt oli käimas sellise suure hooga, et lust kuulata. Ka vana poodnik ja selle elatanud abikaasa olid niivõrd süvenenud kellegi punase paaritiga vanatädi klatšireferaadid kuulamisele, et nad ei märganudki minu sisenemist poeruumi. Ma usun, et ma päris mitmed ajahihikud seal seista oleksin võinud, ilma et keegi minult oleks küsinud minu ostuosoove. Ent polnud mul selleks kannatust. Trügisin kohe leti manua ja andsin enda kohalviibimisest märku sellega, et lasksin kuuldavale ühe tugevatoonilise köhatuse. Sel oli mõju. Jutustav vanatädi vaikis just kõige põnevamal kohal ja mind — jutusegajat — puuris terve poetäis pahaseid silmapaare. Isegi vana poodnik keeras oma läikiva paljaspäe nii, et ninaots jäi suunatuks minu poole ja sügades leivanoaga oma punast härjaturja, laskis kuuldavale:

„Noh, mida oleks olnud?“

„Lubage mulle üks nju-jook“, laususin ehtinglaslikult.

Oma imestuseks nägin aga, et minu ette letile asetati pudel jürijooki, kuna nõuetavad sigaretid oli poemes vist hoopis unustanud. Kõige imelikum sealjuures oli see, et minu teada polnud keegi poes-olijast seda janukustutamishendit üldse tellinudki, vähemalt minu poesviibimise ajal mitte. Ja nüüd äkki paneb poodnik selle otse minu ette, nagu oleksin mina selle enesele tellinud.

„Kas härral veel midagi vaja on?“ päris äkki poehärra.

„Noh, ma... ma tahtsin ju üht nju-jooki saada.“

„Teil on seal leti peal juba üks pudel.“

„Kallis härra, see on ju jürijook.“

„Nojah! Mis tas peab olema?“

„Aga mina tellisin ainult ühe nju-joogi.“

„Mis asja?“

„Nju-joogi!“

„Ah „Nju-joogi“. Ei meil seesugust jooki küll ei ole. Pole mitte kuulnudki sellise nimega vedelikku. Ega te tea, kes seda teeb...“

„Ei, ei kulla härra, ega ma mingit jooki tahtnudki. Ma küsisin vaid sigarette „New-York“, ja et see välismaise päritoluga nimi on, siis tuleb seda ka välismaiselt hääldada: nju-jook.“

duda. Maimu aga jookseb talle järele ja haarates käsivarrest, hüüab:

„Ärge jätke mind selle inimesega enam üksil!“

„Aga mida ütlete selle kohta teie noormees?“ küsib peatatu muiates.

„Ah!“ pöörab Maimu jalake vastu põrandat.

„Too pole mingi minu noormees!“

Seal aga meenub Maimule paari päeva pärast kodu ootav pahandus. Säärast Leksi vihastada — see tasub end kätte.

„Nüüd läheb mul kodus hirmsaks riüks!“ lausub tütarlaps mõttes.

„Kuidas nii?“ on noormees imestunud.

Ja istub samale diivanile, jutustab Maimu blondile Valterile kogu loo.

„See olukord annab ju end parandada!“ sõnab Valter loo lõpuks. „Mina olen nimelt selle väljamõeldud sünnipäevalapse vend!“

„Te olete siis Vaike vend?“ imestab Maimu.

„Just nii! Ja nüüd läheme ilusasti seltsis koju. Te ema muidugi ootab teid ja on veel ülal. Ma saadan teid kuni tuppa, palun emalt vabandust, et nii kauaks jäime ja seletan, et sünnipäevalt otsustasime kõik koos minna kuskile peole, ja et ma nüüd tõin teid ilusasti koju. Teine päev tuleme Vaikaga kahekesi teid vaatama, nii et ema veendub, et ma tõesti olen Vaike vend. Ja kui nüüd te onupoeg hakkab emale rääkima näiteks homme, et te olite peol, vastab ema rahulikult, et ta juba teab seda. See lööb kaebajal jalad alt. Olete nõus säärase lahendusega!“

„Oleks hea, kui kõik nii läheks, nagu te kirjeldate. Aga loodame!“

Maimu ja Valter asuvad minekule. Leksi pole enam kuskil näha. Läks vist otsekohe koju, kogu oma salakavala vihaga südames.

Maimu ema ongi veel ülal tütarlast ootamas. Kõik areneb Valteri kosutatud kava kohaselt. Ema ei näi üldse olevat vihane. Paistab isegi, nagu sümpatiseeriks Valter talle. Ka järgmisel päeval areneb olukord nagu Valter ennustas. Leksi rääkima tulles lausub ema:

„Ja, ma tean! Maimu ise rääkis mulle. Mis sest siis ikka oli!“

Õhtul tulevad öde ja vend Maimule külla. Lõbusalt veedetud õhtu järele lahkutakse. Maimu tuleb külalisi välja saatma. Ja siis, kui Vaike on juba ees ära läinud, sõnab Valter naerdes:

„Aga mida te ütlete, kui nüüd mina ise hakkas suudlusi välja pressima!“

Saab aga kohe kelmika vastuse:

„Võib olla teil poleks vajagi neid välja pressida!“

Holla.

„Ah nii on lood! Täheandab te tahate sigarette Neff-jork. Aga vaadake, neff-jorgid on kõik otsas.“

„Hea küll, lubage mulle siis üks Zephyr.“

„Otsekohe,“ lausub poodnik ja tõttas millegi pärast tagaruumi, kus piima müüakse. Sealt tagasi tulles asetab jälle mu ette ühe pudeli, seekord piima-pudeli.

„Aga härra! Te töite mulle ju ühe pudeli keefiri!“

„Nojah! Mida Te siis tahtsite?“

„Mina tahtsin ühe karbi paberosse Zephyr.“

„So-soo! Ma sain siis valesti aru. Aga vot, need sepiirid on kah kõik otsas.“

„Head aega siis,“ lausun pahaselt ja väljun poest, olgugi et meeleldi oleksin olnud veel ühe „Presidendi“ (šokoladi, ma mõtlen), kuid mine sa tea, vast oleks mulle pakutud selle asemele kah mõnda pudelit!

Oskust neil selleks näib olevat



TUNAEILSED.

Pimpadi läheb restorani. Nõuab söögikaardi ja saabki selle. Siis hüüab: „Oober! Söögikaart on ju tunaeilsest päevast!“

Kelner vastu:

„Pole viga. Söögid samast päevast.“

ÜHETAOLISED.

Väike Lilli: „Kallis tädi, nüüd võime teineteisele kätt ulatada.“

Tädi: „Aga miks siis?“

Lilli: (Koolitunnistust näidates)

„Vaata, nüüd oleme mõlemad istuma jäänud.“

SEE OLI TÕESTI ÖNN.

Põld: „Teil, härra Mägi, oli vist eile õnnelik kalastuspäev?“

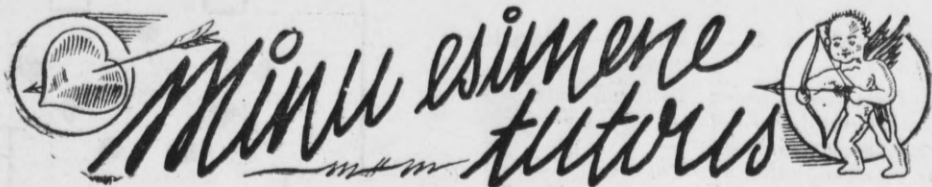
Mägi: „Isegi väga õnnelik, sest ajal, millal olin kalastamas, oli mind külastanud maksametnik.“

VÕIMUKAS SÖBER.

Ado: „Minu söber võib naisi kasutada selles, millal nad suu võivad avada või sulgeda.“

Juhan: „Täiesti võimatu! Kes see sinu söber siis õietj on?“

Ado: „Ta on hambatehnik!“



haarab laiu rahvahulki

Meie uudisvõistlus, mille kuulutasime välja 8. veebruaril, on leidnud „Film ja Elu“ laialdases lugejaskonnas suurt poolehoidu. Pealeselle on see suurendanud meie sõpradeperet tunduvalt. On ju igähele esimene tutvus midagi kaunilt omapärast, huvitavat ja isegi sekluslikku. Olgugi, et paljudele on ta toonud pettumusigi, nagu selgub võistlustöist, on kõike olnud siiski huvitav tagantjärele oma mõtteis lehitseada.

Võistluslingimused

Soovides lugupeetud lugejatele valmistada võimalikult vähe tüli, toome siinkohal veelkord võistluslingimused.

Seekordsetest võistlustest osavõtjad jagunevad kahte gruppi — ühed on võistlejad, teised aga hääletajad, kes öieti määravadki parima ja huvitavama töö.

„Minu esimene tutvus“ ärgu ületagu 40 kuni 60 „Film ja Elu“ trükirida. s. o. 1600—2400 tähte. Loodame, et sellega on võimalik ülalseatud teema huvitav ja arusaadav esitamine. Kirjutage neljandpoogna ühele poolele ja saatke toimetusse märgusõna all „Minu esimene tutvus“.

Võistleva töö käsikirjale lisatagu lõppu autori varjunimi, väikesesse kinnisesse ümbrikku aga õige nimi ja täpne aadress. Õige nime sisaldavad ümbrikud avatakse hääletustulemuste arvulisel selgumisel.

Kalender

Võistlustööde vastuvõtmine algab käesoleva numbril ilmumisega ja kestab kuni 29. veebruarini. Selleks ajaks ilmuvad lehes ka vastavad hääletuskupongid, millega lugejad võivad avaldada oma arvamist.

Hääletamissedelite ärasaatmise viimseks tähtpäevaks on 10. märts, nii et esimeses peale seda päeva ilmuvast lehes võime avaldada juba võistluse lõpptulemused ja õnnelike võitjate nimed.

Väärkas töövaev osavõtjale

Võistluse suuraukindade rivi, millele juhtisime oma sõprade tähelepanu juba eelmises numbris, suureneb päev-päevalt.

Püüatud ruumi tõttu nimetame täna vaid suuremaid auhindu, kuna täpse nimestiku saame tuua järgmises numbris.

Parima võistlustöö autorile on välja pandud

suur moodne raamatufil

Peale selle ootavad auhinnad nelja paremuselt järgmistele kohtadele tulijat.

Hääletajale

jagatakse vähemalt 50 kinki. Suurimaks ja väärtuslikumaks neist on

diivan,

mille hinnaks on

50 krooni

Tapal Jaama t. 5 asuva tuntuima rätsepaäri A. Nõorme poolt on eriauhinnana Järvamaal elunevale hääletamisest osavõtjale välja pandud

ülilkonna õmblemine

Toimetust kingib oma poolt

10 kg. suhkrut,

mis valmistab maiasmokkadele kindlasti suure üllatuse.

NINAPIDIVEETUD

Võistlustöö nr. 3
Autor — Peeter

sõber

Mina, Peeter, ja Ralf olime kaks lahutamatu sõpra. Meie töötasime ühes asutuses, elasime ühisel korteris ja ka vaba aja veetsime ühiselt — meie vahel ei olnud saladusi kuni viimase ajani, kuid nüüd oli ometi midagi juhtunud, mida Ralf minu eest varjas.

Ralf käis juba mõnda päeva ringi sellise „ära-seletatud“ näoga, et hakkasin kahtlema tema tervises. Mõtted olid tal laokil, nii et hommikul laadus kohvi sisse mitu lusikat jahu suhkruga asemel. Lõuna ajal sain tõreleda, miks pole ma maasikaid toonud (külma oli siis 30 kraadi ümber) ja õhtul imestas ta, miks ei ela me ometi seal, kus alati püike saadab alla oma külseid kiiri, mis virvendavad sinaval veel. Miks ei viibi me seal, kus on rohelised aasad, põlised metsad ja kõlab õrn gitari-viis.

Õõsiti istus Ralf laua ääres, näol õrn puna kui 17-a. tütarlapsel, keda poiss kōdistab, ning vaatles nurgas olevat õmblikuvõrku, nagu oleks see ta unistustesaar. Üks kahest, kas oli ta gripis või armunud.

Läinud neljapäeval saime mõlemad kirja. Minu kiri oli rätsepalt, kes tuletas meele, et tal on kuue-liikmeline perekond, kes tahtvat süüa. Ralfi kiri oli aga „gripi“ moodi — nüisugune roosa ja lõhnas kannikese järele.

Kui Ralf kirja lugemise lõpetas, nägin tema akrobaatilisi võimeid — ta tegi õhus mitmekordse salto — ja maandus siis õnnelikult mu õndsalt täidilt pärandatud võimsa toruga grammofoonil. Veel mõni keerutus, vaade kallale ja oligi Ralf kadunud. Aga ei, see oli vannituba, kuhu ta läks, sest sealt kuuldis nüüd võimsat laulu, midagi Straussi valse ja Marseljeesi vahepealset, ning veesulinat. Ma korjasin õnnetat otsa leidnud grammofooni tükke üles ja leidsin sealt ka õnnetuse põhjustaja roosa kannikeselõhnalise ümbriku. Vähe kõhklemist ja juba olin süvenenud kirja, kuid ei leidnud sealt erilist. Mary vaid teatas, et ta on nõus Ralfiga kell 18 kino „Moderni“ ees kokku saama. Juure lisatud oli Mary foto, mis kujutas kaunist, habrast blondiini.

Vaatsin kella, veel veerand tundi aega. Võtsin palitu, kübara ja ruttasin ukse poole — poolelt teelt pöördusin tagasi ja lukustasin vannitua ukse, kus Ralf laulis parajasti aariat operist „Boheem“.

Jõudsin viis minutit varem kohale. Peagi saabus ka Mary, keda tundsin pildi järele — astusin juure ja vabandasin, et sõber ei saanud tulla, kuna kannatab ägedate maovälvade käes.

Peatselt leidsime, et sobime ülihästi, ning veetsime lõbusa ja tujuküllase õhtu. See oli mu esimene tutvus neiuaga, kellesse, usun, olin pisut armunudki. Kuidas meie tutvus edasi areneb, seda ei tea, sest sõber ei ole enam vannitua luku taga, ja kuigi sõbralik pole ta ka.

Constance vallutab New Yorgi.

„Aga Ned —“ auto seisis nüüd paigal.

„Vaata vaid inimesi! Kuis nad seda reklaami jälgivad! See äratas tähelepanu!“ Nedi hääli oli tasane ja tungiv... daam istus poolprofiilis oma šefi poole pöördunult — pikad, üliliktsad käed puhkasid kirjutusmasina klahvidel, ta lühikesepihaline empiirkleit peagu pühkis põrandat. Silmaripsmed olid pikad ja varjasid häbelikult silmi, juuks, läkivald must, oli koondataud taha — nakk oli kahvatu, mustad kokkukasvanud silmakulmud lasksid seda näida toonitatult blaseerunult ja fin-de-siècle... See olin mina, ent siiski ka mitte.

„Oh gosh!“ õhkas keegi väike poetüdruk tulipunaste põskedega ja kirsipunaseks mingitud suuga, „ma hoian kuu aja jooksul kokku lõunasöögi, et osta endale sellise kleidi.“

„Kas kuulsid?“ Ned triumfeeris. Meie sõitsime aeglaselt Wallstreeti mööda edasi.

„Miks lased sellises kleidis tippida kirjutusmasina taga?“ küsisin segaselt. „Kui sul on kavatsus õpetada oma kaasmaalannadele stiili, oleksid pidanud talle pigem ette kõitma sinise põlle.“

Ned naeris kõlavalt — lõbusat, poisikeselist naeru, mis alati paneb minus midagi sulama. „Neile õpetada stiili? Kas usud, et mul on mingisugune büroo naiste õilistamiseks? Ei, mis mina neile õpetada tahan, on raha väljaandmine — mida rohkem raha ma neid välja andma põhjustan, seda tumbim ärirees ma olen. Kas arvad, et sinine põll mõjuks ahvatlevalt?“

„Aga tippdaam?“

„Noh, seda sa nimelt ei mõista! Publikus peab äratama kadedustunnet... Peab olema lugu rikkast šefist, kes hakkab huvi tundma oma väikese kontoripreili vastu, kuna tollel on seljas nii kena kleit ja on nii moodne.“ Nii on siin täpselt samasugune psühholoogia nagu siniste ja punaste ajakirjade armulugudes...

Pidin naerma. Meie sõitsime mööda ühest blaseerunud plakaadist teise järele. — „Noli me tangere“, kokkukasvanud kulmud ja „A. E. Shilling“ puurisid pealetükkivalt mällu ja teadvusesse...

„Vaata siia...!“

Daam kokkukasvanud kulmudega istus oma imetlejaga restoranis. „Siin on restoranide ümbrus,“ seletas Ned.

„Ja seal!“ Daam sammus maalilises riietuses oma prillitatud sõbra kõrval — „See on üliloolilinnaosa.“

Washington Square'il seisis ta valges kitlis maalikunstnikule modeliks — see on kunstnike linnaosa.

Chrysler kihutas edasi.

Ülal 42. tänaval oli ta selga tõmmanud õhtumantli ja oli parajasti tegevuses, et oma kavaleri abil väljuda limusiinist.

„Sest siin on teatrite ümbrus,“ seletas Ned.

Edasi muutusid majad väljakutsuvalt suursuguseiks; siin näitas ta end ballil või mängis golfi.

Siis läks ümbrus vaesemaks — daami kleidid muutusid värvirikkamaiks ja ta oli jalutuskäigul kellegi käsitöölisega punase, läikiva kuu paistel...

Mida viletsamaks läks ümbrus, seda kirevamaks muutus daam ja seda aktiivsemaks ta kavaleri, ja ülal niggerhaarlemis oli ta tualett tulipunane imetegu ja „noli-me-tangere“ vaid poos...

„Con, mis ütled sa nüüd?“

Ned oli jälle asetanud käe mu ümber. „Effektne reklaam, kas ja?“

„Timesi“ tervel leheküljel seisis Shillingi kuulutus. Daam eeterliku, gootipärase kujuga elegantseis rõivastuses põimub läbi reklaamteksti, ta kokkukasvanud silmakulmud annavad kahtlematult 150-dollarilisele kleidile teatud raffinemendi.

Ma lugesin kuulutuse otsast lõpuni läbi. Seal seisis nii palju ahvatlevat aluspesust, kleitidest, kingadest ja sweetreist uues ladylike stiilis, et iga daam pidi tahes tahtmata jooksma A. E. magasinisse ette, seistes seal sabas, et näida ka noli-me-tangerlikuna.

Kui tubli on ometi Ned! Tundsin selles kuulutuses meie aja tõukejõudu, erutust, anda midagi uut publikule, olla ärirees... Hus on omada sõpra nagu Ned, olla kahekümnenenda sajandi laps ja tunda oma ajajärgu pulsilööke.

„Rõõmustun nii väga, et võin koju sõites ilmuda „uue tüübina“, ütles Annikene, virgalt õmmeldes. „Kuis teen küll sellega furoori — mõtle vaid, meie vanal kodumaal —“

Teener tuli ja teatas mrs Englise saabumisest, kes viibis oma järjekordsel inspeksioonireisil.

Mrs. Englis oli tusane. Oma vene temperamendiga pidi ta seda mõistma; sest kui oldavat venelanna, teatavat kõike, ja venelannale polevat midagi, mida ta ei mõistaks. Kuid see ei kõlbavat, et mina — psühholoogiline assistent tema, New Yorgi kallihinnalisema lastediagnostiku juures — lävin A. E. teenijaskonnaga. Mrs. A. E. ei tohtivat sellest midagi teada.

„Aga see on ju minu kooliõde ja samasugune kui mina — meie vahel pole mingisugust vahet!“ kaitsesin ma end. „Ja ma uskusin, Ameerika olevat nii demokraatne...“

Mrs. Englis polnud aga samal arvamisel ja kinnitas, mul olevat võimatu olla tema juures psühholoogiline assistent, kui ma lävivat toatüdrukutega. Mina aga ei võinud nii käituda, nagu ma ei tunnekski enam Annikest. Keskustelu ähvardas võtta halva lõpu, kui teener sisse astus ja mulle ulatas kirja, mis oli varustatud kroonitempliga.

Ilmnes, et see on printsess Eleonorelt, kellega tutvusin Saksamaal ja kes elas nüüd siin ja maal. Olin talle lähitanud paar rida, et olen New Yorgis, ja nüüd tuli temalt kutse, võtta osa kunstinäituse avamisest Brooklynil.

„Oh —“, ütles mrs. Englis, „oh — milline ilus monogramm. Ega see ole ometi vapp?“

„On siiski,“ vastasin mina, „see on ühe saksa vürstisugukonna vapp. Ma sain äsja kutse Brooklynil kunstinäituse avamisele.“

„Aadlikult?“

„Printses Eleonorelt. Kas te tunnete vast ehk teda?“

Ei, mrs. Englis ei tunnud teda. Kuid see asetas minu isiku kohe hoopis teise valgusesse, et mina teda tundsin.

Mrs. Englis jutustab sellest loomulikult A. E-dele, ja nüüd nood kindlasti lepivad minu iseärasusega, lävida teenijatega

„Armas Kiddy!“

Minu business läheb paremini kui julgesin seda loota. See on vist minu suur šanss! Meie kuulutuste tagajärjel on suur tunglemine A. E. juures. Väljamüük. Kui tulen tagasi New Yorki, loodan Sinuga veeta piduliku õhtu. Mul on Sinu jaoks üllatus. Mida Sa eelistad, briljante või teemante?

Ned.“